

Historie Bloudění

1. ročník – červen 1993 (IV. Výroční oheň T.O.P. Yellowstone)

- sraz u Koně na Václaváku
- oblast Český les
- cíl: zřícenina hradu Šelmberk

2. ročník – listopad 1994 (zanikací oheň T.O.P. Yellowstone)

- sraz v papírnictví v obchodním domě Kotva
- oblast Novohradské hory
- cíl: zaniklý hrad Kamenec

3. ročník – 1995 (zakládací oheň T.O. Dobré činy)

- sraz opět v Kotvě
- oblast V.V.P. Libava
- cíl: Černý Důl
- osada se rozrůstá o dalšího člena: Blue Woody, Chemik, Bublina a přibyl Tony

4. ročník – Velikonoce 1996 (Bloudění s T.O.D.Č.)

- sraz před velkou obřadní síní Strašnického krematoria
- V.V.P. Doupov
- cíl: hrad Hartenštejn u Bochova
- do osady přijat Indy

5. ročník – Velikonoce 1997

- tentokrát se scházíme coby pionýři pod Orlojem
- V.V.P. Vyškov
- cíl: zřícenina hradu Vildenberk
- první dorazil Šipi s Džíňákem, do osady přijat Džíňák

6. ročník – Velikonoce 1998 (3. výroční oheň T.O. Dobrých činů)

- sraz v Praze ve Vršovicích na nádraží
- Bloudění po hranicích – Ádr I
- do cíle přišla najednou větší skupinka, k ohništi přišla jako první Šamanka, a tak byla přijata do osady

7. ročník – Velikonoce 1999

- sraz s cihlami před Národním divadlem
- Bloudění přes hranice - Ádr II
- novým šťastným členem T.O.D.Č. se stal Hynek

8. ročník – Velikonoce 2000

- sraz na vrchu Vítkově pod koněm Jana Žižky z Trocnova
- V.V.P. Boletice
- do cíle jako první dorazil Pavel

9. ročník – Velikonoce 2001

- sraz – před Synagogou v Jeruzalémské ulici v Praze, sekce Plzeň v Plzni u Hutníka
- N.P. Šumava
- jediný, kdo se v neděli ve 23 hodin dopotácel do cíle, byl Dudlák

10. ročník – Velikonoce 2002

- sraz – III. nádvoří Pražského hradu
- Česká republika ???
- cíl: neznámý
- Právě ty, It' s you!

1.ročník Šelmbek

aneb Bloudění s T.O.P.Yellowstone

Prolog: „Na zalesněném vrchu asi 2 km od pohraniční osady Ostrůvku je patrné hradiště s obranným valem, příkopem a s velkými balvany uprostřed. Podle A. Sedláčka tu stával nedokončený hrad Šelmbek, který si budoval koncem 50. let 14. století bavorský rytíř Oldřich Valdaner. Když se však zjistilo, že hrad je stavěn na českém území, byla stavba na popud Karla IV. tachovskými many kolem roku 1389 pobořena.“

**Hrady – západní Čechy
str. 330**

I.

Celá tahle šílená story začala vlastně dříve, nežli se zhruba 30 trempů slezlo pod Koněm. Šutrhendí (T. O. P. Yellowstone - pozn. redakce) vyslali do éteru zprávu o tom, že v den ten a ten prý údajně zničí výkvět trampského národa ublouděním v některém pralese království českého. Vydali dokonce skvělé zvadýlko. Krása pohledět – ta nostalgie, ten nádech tajuplna – no prostě ... „To chce trochu upravit,“ a tajná organizace pro rozvrat T. O. P. Yellowstone se dala do práce. Výsledek stál za to. Ta vostuda, ten varující obrázek a ideologický text – no prostě, když se chce, i šutry padají. (Dodnes jsou originální padělaná zvadla vysoce ceněna na trampských slezinách.)

Potom již nastal den určený. Davy trempíků, vyzbrojených spíše jako speciální jednotky rozvojových států Kambodže a Konga nežli pro procházku po vlastech českých, se začaly houfovat pod „vocasem“. Mezi těmito zoufalci pobíhalo několik navzájem se nesnášejících psů a tím způsobilo úlek nejednoho turistu. Pro právě přijíždějící zahraniční delegaci jsme znamenali skoro mezinárodní průser. Místo položení věnce k pomníku se odvážila jen k nejbližší odkládací ploše a za spolupráce ochranky se tiše, ale velice rychle vypařila.

„Jestli nepřijde Blůma do pěti minut, tak to balím a jedu do Tachova na vandr se Sacramentákama!“ V té chvíli se Tony a Chemik začali šíleně smát. „Co se křeníte, křeni! Vlák mi jede za půl hodiny!“ To už nevydrželi – v křečích tloukli pěstmi o dlažbu. Vtom se zjevil Blue-Woody – óóó sám velký sheriff.

„Ahoj, kamarádi, je krásné na vás čumět vod muzea. Vítám vás, děkuji sobě, že jste přišli a

koukejte vypadnout na vlak – jede za půl hodiny. Jó, a abych nezapomněl – kupte si lístky směr Tachov!“

Tak tohle jsem nevydržel zase já – trochu jsem ztratil barvu, dech, sebevědomí a náladu. Já blbec, já trouba, já . . . , se ženu do Prahy z Plzně, abych se dozvěděl, že se jede přes Plzeň. A to jsem tvrdil klukům na „vozejčkách“, že do Tachova tutově nepojedu. Všichni, všichni až na mě, tušili či spíše věděli již tejden či dva, že se jede někam do Tachova a okolí. A jen ten, co to měl nejbliž. . . – no jasně, když žertík, tak kanadskej. A to jsem s sebou táhnul vojenské speciálky skoro celejch Čech, jenom Tachovsko nechal v šuplíku. Ale mapku jsme vyfásli všichni – parádní, černobílou, naxeroxovanou, s vynechanými názvy vesnic a ne moc čitelnou.

II.

Místo děje – Tachov – Pernolec. *Datum* – červen 1993. *Čas* – 23.00. *Cíl* – Šelmbek

Vzdálenost – asi tak 15 km vzduchem.

Ovšem ctění představitelů Šutrhendů jaksí zapomněli přistavit můj osobní vrtulník. No co, stejně v něm není benzín. Temnou nocí šlape trojice zoufalců ve složení Indy, Tony a Páter na Dlouhý Újezd. Světe, zboř se – v téhle Bohem zapomenuté vísce funguje Non stop Motel. Vpadli jsme dovnitř. Chudák majitel v té chvíli zapomněl na daňové přiznání, berňák, hygienu, manželku a všech třicet milenek. Nalil nám, ač nerad, ale nalil. Čtyřiačtyřicítka se šesti božími příkázáními, tvrdé, nesmlouvavé pohledy a tvrdá měna hovořily jasnou řečí. Dostali jsme od sličné slečny pár cenných informací, které se však staly časem bezcennými, a vyrážíme zpět – tak vo dva kilometry.

Je okolo čtvrté hodiny ranní a my tři stojíme před kostelem v Lesné. A zde se stal ten kolosální omyl – zaměnili jsme v mapě názvy Lesná a Ostrůvek. Takže se stalo asi toto – jste-li tam, kde máte bejt, ovšem jen dle skutečnosti, a koukáte na něco, co tam vůbec nemá bejt, a vy si myslíte, že to tam bejt má. Což znamená, že dle mapy jste úplně někde jinde, ale ve skutečnosti špatně a hledáte něco, co dle mapy tu je, ale přitom vůbec není – takže se ocítáte podle mapy za támhle tím kopcem! A to jste vůbec rádi, že v tu chvíli jste tam, kde jste, i když vlastně vůbec nevíte, kde jste a můžete bejt rádi, že vůbec existujete, a i o tom pochybujete. Vzpomínáte na toto – všechno je vlastně relativní. I to, kde teď jste. Nevím, jestli jsi to pochopil, vážený čtenáři, no nic si z toho nedělej – my

to taky nepochopili a dodnes je to černou dírou v naší paměti.

Stalo se toto – kroužíme okolo Lesné, omylem považované za Ostrůvek a hledáme Šelmberk. Kroužíme, kroužíme v soustředných kruzích, stále kroužíme. Začíná svítat a my známe okolí Lesné lépe než místní hajnej. Ovšem Šelmberk nikde. Slezáme neslezitelné kopce, brodíme se bažinama, nacházíme dvoumetrové jámy, třímetrové kopřivy a čas ubíhá. Vesničané začínají vstávat do chladivého rána. Ptáme se na směr. Utekli. Ani se jim nedivím. České les je krásnej – moc krásnej – ale! Nesmíte mít v nohou 50 km, nesmí bejt horké letní dopoledne, nesmí bejt 25 °C ve stínu, nesmí vás doprovázet milióny komárů, nesmíte zapadat po kanady do bažin – no prostě nesmíte toho mít plný zuby, ale hlavně musíte vědět, kde vlastně jste a kam jdete. A nesmíte se navzájem poztrácat – jako my. Tony s Páterem zmizeli. Poslední zoufalej pokus – vstupuji do sámošky. Jediné v okruhu 20 km. „Prosím vás – Šelmberk, takový šutry na hromadě, pár děr, nějakaj příkop – nevyskytuje se tu něco takového v okolí?“ Paní u pokladny, ta, co jsem se jí optal, jen zavrtí hlavou, prej že není místní. Ale zavolala: „Prosím vás, občané, kde je tady nějakaj hrad?“

Rázem bylo v sámošce jako v úle. Vyslechnul jsem názvy známé i neznámé. Radyni, Křivoklát a Karlštejn jsem zavrhnul a zbylo něco okolo dvaceti hradů. Jediný, co mě dojalo k slzám, byla skutečnost, že hrad Šelmberk se vyskytuje v Německu. Pět kilometrů od hranic. Smířen s tím, že nemám pas, a že Šutrhendi jsou dost velcí cvoci na to, aby nás štváli až za hranice, mířím do Německa. Teprve na hranicích mi došlo, že by ty hrady mohly existovat dva – hurá. Všechno špatně, zpátky na stromy.

III.

Opět v Lesné:

Dotaz na babičku okopávající brambory: „Prosím vás, paní, kde je tady v okolí nějakaj hrad. Šelmberk by se to mělo jmenovat.“ „V Německu, mládenče, v Německu. A kolik vás je?“ (Sakra, zřejmě jsem narazil na konfidentku KGB.) „Ne, já nechci do Německa, má to bejt tady, v Čechách.“ „Mládenče, kolik ti je let?“ „Moc. Paní, kde je ten hrad?“ „Vždyť ti říkám, že v Německu – máte pistole?“ „Ne, paní – nějaká hromada šutru to má bejt!“ „To musíš přes hranice, ale ať vás nechytanou!“

Po půlhodinovém rozhovoru „ona o voze

– já o koze“ jsem z ní vydupal, že byla coby skautka na nějakých skaliskách u Ostrůvku – asi tak sedm kilometrů odtud. No těbůh – ta pamatovala Foglara coby batole. A sedm kilometrů? V této chvíli jsem byl ochoten ujít tak sedm metrů – k nejbližšímu patníku. Popojdu tedy krokem připomínajícím lachtany za značku Lesná a stopuju. Ovšem – stopujte na lesní cestě. Jedno auto za den, ale štěstí přeje blbům! Zastavím ho i kdybych mu měl prostřelit gumy. Zastavila triapůle. Jawa. „Sedej – nějak se vejdeš.“ Jedem – ve třech. Rovinka – kilometrová. V dále dvě se navzájem podpírající postavy. „Prosímtě, přidej, nebo nás umlátí!“ „To jsou tví kamarádi?“ „Jo, ale v téhle chvíli by na to mohli zapomenout.“ Prosvištěli jsme okolo stovkou.

Odpovědí mi byl vzteklej řev. Ani se nedivím. Poznali tu postavičku, co vlála na stupačkách za motorkou. Jak později prohlásil Tony, když viděli, jak se na ně řítí motorka se třema lidma na palubě a jak ten třetí se drží zadního světla, v klobouku, maskáčích a s kvérem u boku, bylo jim jasné, že má nějaký cíl, asi Šelmberk.

Oni už takovej cíl neměli – byli celou dobu na tom, že Šelmberk prostě neexistuje, že si ho Blůmák vymyslel a do mapy prostě nakreslil. A tak se potáčeli jen proto, že kdyby si sedli, tak už by se nezvedli. Byl na ně úžasnej pohled – dvě postavičky pohybující se stylem tučňáků, navzájem se opírající a tupě zírající do dále. Počkal jsem na ně. Poslední dva kilometry jsme se plazili spolu.

IV.

Šelmberk

Padáme vysílením na zem. Jsme druzí. Jediná slova, která z našich úst vyšla, se nedaj zapsat. „Chemiku, Blůmáku – vy dva . . .“ Usínáme vysílením. Vzbudili nás na oheň. I ten byl námi pojat zcela tragicky. Chtěl-li po nás někdo, abychom se zvedli – byl to rázem náš úhlavní nepřítel. Snad jen na Vlajku – ale i to nás museli podpírat. Páterovy písničky vyjadřovaly vše: „Veselý nezpívám – nelíbí se mi. Není-li v ní alespoň 10 mrtvejch, stojí za prd.“ Jedna z mnoha: „Mrtvoly, mrtvoly – i nebožtíci musej chodit do školy, mrtvoly, mrtvoly, mrtvoly, červi už s mojím tělem zápolí.“ Usínali jsme s pocitem těžce sedřeného poutníka v cizí vlastní zemi. A příště – příště si беру s sebou skládací vzducholoď.

Indy, Plzeň

Ukázka z originálního zvadla na první Bloudění:

KAMARÁDE KAMARÁDKO OSADO

SPOLEK LIDÍ, NAZÝVAJÍCÍ SE T.O.P. YELLOWSTONE, JMENOVITĚ BUBLINA,
JOHNY, CHEMIK A BLUE WOODY, TĚ TÍMTO SRDEČNĚ ZVOU NA

IV. VÝROČNÍ OHĚŇ

DNE 19.6. 93

U PŘÍLEŽITOSTI ZALOŽENÍ OSADY

BLÁHOVĚ, CHCEŠ-LI SE NA SVÝCH OKONČETINÁCH
STÁTÍ POUHOU HRÁČKOU PŘÍRODY A OSUDU, A MAŠ-LI
ODYAHU VZDÁLITI SE PŘES VÍKEND OD MAHINKY
JSI SRDEČNĚ ZVAN !
TI, KDO PŘEŽIJÍ SE MAJÍ NA CO TĚŠIT :
VEČERNÍ VELMI VYPEČENÉ HRÝ, SOUTĚŽ
O NEJVĚTŠÍHO BLOUDILA / BLOUDILKU, SENILNÍ
VYPRAVĚNÍ STAŘIČKĚHO SHERIFFA, NĚCO HUZYKY....

SRAZ BLOUDĚNÍ CHTIVÝCH JEST V 18.30 DNE 18.6.
NA VÁCLAVSKÉM NÁMĚSTÍ v PROZE
POD KONĚM / PRO NEZASYČENÉ v SOCHY SV. VÁCLAVA /
BUĎTE DOCHVILNÍ, VLAK NEČEKÁ NA SLUNCE
ZIMOMŘIVÝ, NALOŽ PAK NA NÁS !
NA CESTU SE VÁM HODÍ: KOMPAS, KVALITNÍ
OBUV, KDŽ, DOBRÁ NÁLADA, PODŘ. HUDEBNÍ NÁSTROJ
A 130:-Kč JAKOŽTO ÚPLATA ČSD TAM I ZPĚT.

Ukázka z padělaného zvadla na první Bloudění:

BLÁZNE BLÁZNIVKO ŠILENCI

TIMUROVA PARTA SKRÝVAJÍCÍ SE POD NÁZVEM T.O.P ŽLUTÝ ŠUTRY
JMENOVITĚ - BUBČA, PEPČA, NERATOVICE a MODRÝ DRÍVÍ
SE TĚ SMAŽÍ DOKOPAT NA JEJICH ??? VÝROČNÍ SMRADLÁK

SJEZDOVÝ ČUDÁK

DNE 19.6. 98

U PŘÍLEŽITOSTI
ZBOURÁNÍ OSADY

BLÁHOVĚ - vyhni se zdaleka KAŽDĚMU od Šutrhendů.
NEMÁŠ ŽÁDNOU ŠANCI !

P.S. Berte s sebou křeztářky - proslychá se
že T.O. Šutrhend neumí ani na píšťálku
a Basz zastupovaná Jobbreem vyhání spolehlivě vše
živé a lesů i tanečních sálů !!!

SRAZ - VECHOĎTE TAM !
CÍLEM TĚTO AKCE JE
vyhubení +rempů
v Čechách.

My VÁS VAROVALI;
(NA CESTU JEDIVĚ s ČEDOKI)

2.ročník

Zanikací oheň T.O.P. Yellowstone

aneb Jak dojít a neztratit se

Ano, je to tak, po více než ročním čekání přišlo morbidní zvadýlko plné lebek a koster ležících v posmrtné křeči. Každému bylo hned jasné, že den zúčtování nadešel a na své již 2. Bloudění všechny zve TOPY.

Sraz byl 4. listopadu v 18:15 hodin v Kotvě v papírnictví. Takže každý si dokáže představit ten chaos, který v tomto slavném nákupním středisku vypukl poté, co si tu začalo lámat palce na 40 trampů a trampic z celé republiky – Prahy, Plzně, Znojma, Tábora, Liberce, Chomutova, M. Boleslavi, Desné, Českých Budějovic, atd.

Každý příchozí obdržel čestné prohlášení, ve kterém jeho právní zástupce (nutno sehnat v okolí) vyplnil, zda dotyčný je schopen strávit víkend bez jeho přítomnosti, aniž by toto bylo na újmu jeho psychice, udrží se nad vodou déle než 5 minut, jestli duševní stav dítky je alespoň uspokojivý, zda-li prodělalo kurděje, dnu, psinku, je zablešeno, hnidopich, má chlupaté zuby, atd.

Za záměrné manipulování s tramskou veřejností (Avalon Camp podal protest) byl označen poslední bod dotazníku: „Naše rodina má kladný vztah k TOPY a jejím členům.“ Protest byl zamítnut, ovšem většina uvědomělých trampů u tohoto bodu nemilosrdně škrtila obě ANO. Tak byl včasně zmařen hned v zárodku tento propagandistický Chemikův tah. Dotazník však nabyl platnosti teprve po orazítkování v některé blízké provozovně, a to v kolonce „Výše jmenovaný nemá u Vás žádné dluhy.“ A tak jsme se mohli kochat krásou razítek – Kino Kotva, knihkupectví, apod. Špičkou všeho bylo razítko místního Sexshopu. Nakonec se udělalo kolektivní foto a razilo se dál na Hlavní nádraží. A dál už jenom některé postřehy a průsery dalších dvou dní.

Po odtajnění místa Bloudění byl prý v šoku Boubelín z Českých Budějovic. Uznejte, vláčet se takovou dálku do Prahy jenom proto, aby se dozvěděl, že celá akce začne pár stanic za jeho bydlištěm – to je na infarkt.

V samotném vlaku jsme obsadili skoro celý vagón. Jedna civilní spolucestující však dostala hysterický záchvat, když kolem ní začal po okolních trampech skákat 20 cm gumový pavouk za výkřiků: „Vetřelec!“

Po zkontrolování jízdenek a odchodu štíplítky bylo spočítáno, že skoro polovina z celé smečky jela zdarma nebo drobet levněji. Ztráty – nula.

Smyslem celého Bloudění bylo to, že mezi Kaplicemi a Pšenicí (jednalo se asi o 4 stanice) budou zúčastnění nešťastníci po skupinkách vyhozeni z vlaku. V noci kolem 23. hodiny, v kraji, kde většina z nich v životě nebyla, se slepou mapou a cílem vzdáleným 25 – 30 km. Tím byla zřícenina hradu Kamenec v nejzazší části Novohradských hor.

Specialitou již zmíněné černobílé mapy byly předělané či vymazané silnice, názvy vesnic (pokud nějaké byly), kopců, atd. Prostě slast.

Organizátoři, tedy Blue-Woody jako sheriff a jeho pochop Chemik (Bublina přijela s malou Zuzkou později), vystoupili už ve výše zmiňované Pšenicí. Tam svým zjevem vzbudili zájem ochránců zákona. Po nezbytné kontrole dokladů a několika dotazech odjeli pryč. Asi po dvaceti minutách byli zpět, a to s otázkou: „Slyšeli jsme, že prý pořádáte nějakou akci...“ Ani po velkém vyptávání u sobotního slavnostního ohně nebylo zjištěno, kdo je vlastně prásknul.

Dle vyprávění Tonyho prý vesničané při průchodu hord jejich vesnicí zavírali dcery, okenice a nabíjeli brokovnice. Přesto se Tonyho bandě podařilo vyžebrať na ubohé vesničance hubenou slepici. Jak hladoví vlci se na ni poté vrhli a zbaštili ji.

Beruška s Indym zase vyškemrali v Kaplické pekárně ve dvě ráno úplně horkej chleba a ještě za tepla pojedli.

„Ty Beruško, to vopravdu chceš až do toho zatraceného Pohoří šlapat pěšky?“ „No – nevím – vidím hospůdku – popřemýšlíme.“ „No jistě je jedno – těch pětatřicet po silnici – to asi nejdeme.“ Padá rozhodnutí pokusit se překecat nějakého taxíkáře a především přesvědčit

ho, že za 118 Kč se mu opravdu vyplatí nás odvézt do lesa. Ptáme se výčepní: „No – tady jezdí jenom pan Mencl a ten bude na diskotéce.“ Jdeme pro něj. Vstupujeme do rockotéky. Docela slušnej nářez. Naše tvrdé nesmlouvavé pohledy, mačeta v usárně a Maňův bramborový pytel – to je zas důvod pro šepot neznámého obsahu. Taxíkáře jsme našli u výčepu. Řídit ještě mohl. O hodinu později již vystupujeme v Pohoří na Šumavě.

Nikdy nezapomenu na údiv Chemika, který ráno dorazil na Kamenec a zjistil, že tam už jsme. Když si to totiž sečetl, snadno došel k závěru, že on šlapal tak kolem dvaceti a tudíž jsme ho ani omylem nemohli předběhnout a navíc ho uvítat u hořícího ohně.

Tom A. C. a Egon zase trhli rekord co do našlapaných kilometrů. Jejich cesta trvala bez spaní něco kolem 30 hodin a podle jejich vyprávění poznali opravdu odlehlé kraje. A až se někdy Tony bude dušovat, že někam určitě trefí, zeptejte se ho, jak to tenkrát bylo s tím Blouděním v Novohradkách. Anebo se raději zeptejte Puckyho, Mirky a Píďi, co že se to po těch třech hodinách ozývalo znovu u toho samého rozcestí. Asi to nebylo nic chvályhodného.

Jinak hrad Kamenec – nic takového tam není a nikdy nebylo, jen na vrcholu kopce se vyskytuje rozeklané žulové skalisko, v jehož puklině se rozdělával slavnostní oheň. Taktéž Pohoří na Šumavě – ten slavný kostel – ten už nestojí, někdy kolem roku 1998 se zřítíl.

Slavnostní oheň se konal na již zmíněném Kamenci, kde jsme se do tmy ve zdraví všichni sešli – k velkému smutku TOPY. Samotné zapálení ohně se dá těžko popsat. Představte si díru ve skále, na dně které je hranice. Na okolních skalkách leží, sedí, či visí hromada trampů a přes ně je ladným obloukem přetáhnuta fagule o délce asi sedmi metrů. Přesně dostatečně dlouhá k tomu, aby někde tam dole pod námi s ní mohl Indy zapálit oheň, o který se pak staral kamarád Dlouhán.

U slavnostního ohně se nám Káčula snažila následovat Jana Palacha a svědomitě se co půl hodiny kácela ve spánku do ohně. Trpí totiž velice vzácnou chorobou – takzvanou spavostí – vždy a všude. Dle tajných zdrojů toho někteří jedinci i využívají!

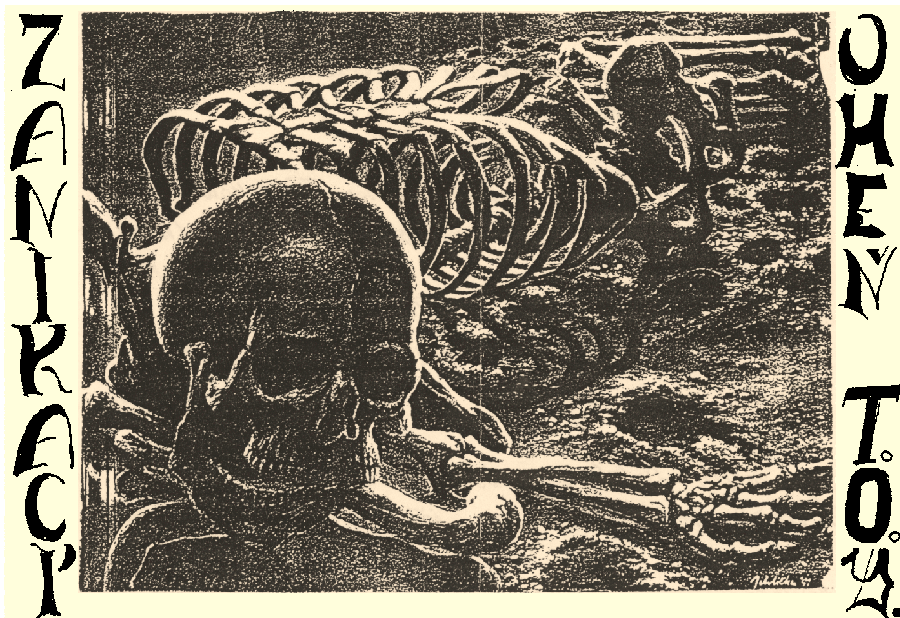
O půlnoci se dostavil kýžený okamžik. BlueWoody se rozloučil dojemnou řečí, všichni plakali (ten kouř nám dal teda zabrat) a Chemik zahrál na flétnu smuteční pochod. Bublina se tvářila strašně vážně a někde ve skrytu duše jistě plánovala obnovení právě zaniklé osady.

Tony a Indy

*

Jenom tak pro zajímavost:

Týden před Blouděním přišel na Indyho adresu od Tonyho napsaný dopis následujícího znění: „Ahoj Indy. Z tajných zdrojů blízkých T.O.P.Y. (Šutrhendů) se mi doneslo, že Bloudění bude na tutovku někde v Pískovcích – tečka – bla – bla – bla. Takže si s sebou prosímtě vem mapy všech pískovcovejch měst v Čechách.“ A Indy neváhal a opravdu těch dvacet speciálek s sebou táhnul – úplně zbytečně.

Vážený Človíčku, Človíčkové či Člobrdové

rok se sahal s rokem a máme tu opět podzim. A právě podzim jest tím nejvhodnějším obdobím pro náš dlouho mizerovaný

ZANIKACÍ OHĚŇ TOP. Yellowstone

který se uskuteční ve dnech 4.11-6.11.94

~ Jsi-li ochoten podstoupit dvoudenní cestu neznamenám plnou nástrah, nebezpečí, hodláš-li vzdorovat rozmarným přírodě a TOP. Yellowstone, žádná překážka ti není dost velká, prostě máš-li odvahu se akce účastnit, přijď. Budeš nám vítaným hostem.

~ Sraz opovažlivců, nešťastníků a bludářů je dne 4.11.1994 v 18¹⁵ v přízemí OBCHODNÍHO DOMU Kolva u papírnictví.

~ Na cestu samou je nutno vlastnit:

0,10 Kč (deset haléřů) v hotovosti jako účastnicko-administrativní poplatek
180 Kč (stovosumdesátboulí) jako vlakovné tam i (popřípadě) zpět
tužku a papír (slabší jedinci mohou mít s sebou Slabikař)
vyplněné (řádně) „Čestné prohlášení“ a orazitkované „Potvrzení“
nůž a cca 10 m provázku.

~ Pozor! Velká soutěž o nejlepší oslavnou ódu na TOP. Yellowstone

v kategoriích: a/ básně (max. 20 řádků) c/ píseň (max. 20 řádků)
b/ nekrolog d/ náhrobní nápis

Plus soutěž o nejhezčí portrét Chemika (Abbalmana)

• Soutěž proběhne v sobotu kol 22⁰⁰ hodiny. Výcharca •
očekávají hodnotné ceny a pochvala do členičku-cancáku vapsaná šeriffem.

Na výrazy vašich tvaří v sobotu večer a na vaše milá slova o naší inteligenci se je předem těší vaše

TOP. Yellowstone - jmenovité Gublina, Chemik, Johnny a Glus-Woodu.

3.ročník Libava

Zakládací oheň T.O. Dobré činy

Ano, ano, tak tady byly založeny Dobré činy. A nikdy už žádné Bloudění nebude takové jako na Libavě.

Pár výňatků ze zvadla:

Před ohněm samým proběhne dvoudenní hra po vzoru Foglarovců.

Vezměte s sebou KPZ – hazardérství není hrdinstvím.

Doufáme, že poctíte svojí přítomností mladou začínající osadu a pomůžete jí v jejích nelehkých začátcích.

S kamarádským ahoj T.O.P. Dobré činy.

To jsme tehdá vůbec netušili, co nás čeká.

★

Vyhazují nás po čtyřech a méně z vlaku na pokraji V.V.P. Libava. Někde na zastávce Hlubocky. Proti nám se tyčí hradba lesů a především neskutečnej kopec. To nám ten vejkend pěkně začíná. Dle kvízu máme najít pramen Odry. Tedy alespoň doufáme, že jsme to vyluštili správně.

Šlapem si to teplou jarní nocí vstříc svému osudu. Je něco po půlnoci a začíná drobně pršet. A v tom – světe zbož se – Beruška nachází lesáckej seník, s půdičkou plnou voňavýho sena. Je odhlasováno. Dnes končíme tady, zítra je taky den. Zalézáme do sena a venku leje. A vtom náhle kapky přestávají bubnovat na střechu. Někdo z nás tří vstává a vykoukne ven: „Tedy nechci vás strašit, ale venku sněží!“ A tu se stala nepochopitelná věc. Zřejmě z představy, jak jsou na tom všichni ostatní, se začínáme všichni nahlas smát. Seník se ještě dlouho otřásá smíchem.

Ráno

Všechno kolem pokryl sníh. Za noc ho napadlo tak dvacet čísel. Brodíme se tou tající sračkou dál, směr dopadové plochy. Míjíme rozstřílené baráky, zákopy a bunkry.

Ocitáme se na planině Psanců. Náhoda tomu chtěla, že zrovna v dobu na nekonečné ploše rozstřílených postavení a v krajině plné kráterů se v tu jednu chvíli setkáváme se třemi skupinami. A aby překvapení nebylo jen takové malé, tak z opuštěného bunkru – zemljanky právě teď vylézá Tom Pískomil s otevřenou hubou a kouřícím ešusem v ruce.

Sníh taje. Všude půl metru sraček a bahna. Za půl hodiny si připadáme jak vojsko útočící

vypuštěným rybníkem. Cestou potkáváme další zajímavý přírodní úkaz – rozstřílený kostel. A dále spoustu nevybuchlé munice. Beruška dokonce jeden granátek zvedá a po zjištění, že se mu nelíbí, jej odhazuje v dál. Ryjeme držkou v bahně a snažíme se být co možná nejhluběji.

Těsně před pramenem Odry jsou nádherné agitační cedule zobrazující útočící vždy vítěznou Rudou armádu – neskutečná kýčovka.

Pramen Odry. Luštíme zprávu a já odcházím tam, kam i králové sami. A tehdy vznikla tradice – záhadné mizení map těsně před tím, než se k nim dostane konkurence. Jedna mapa totiž kousek od Odry visela. A náhle zmizela. Jen v dále za sebou jsem slyšel zoufalý výkřik právě docházejícího Lachtana, který ihned pochopil, cože to mizí nenávratně v lese.

Cestou potkáváme Vejra s jeho KPZ. Jo, jo, bývalý člen T.O. Studená strž (alias Smrdutá skruž) – naší spřátelené osady – vzal zvadlo zcela doslovně. A tak bylo možno na silnici potkat chodící krabici s nápisem KPZ. Je pravda, že v ní měl úplně všechno, co krabička poslední záchrany mít má – včetně dvou lahváčů a badmintonové pátky.

Jedna z kontrol se měla nalézat ve štolě. My ze z Plzně a Prahy zvyklí na plazivky Lazurového vrchu jsme čekali nějakou takovou podobnou. Ale že najdeme štolu - hangár, ze kterého by mohly startovat bombardéry, to nás tedy ani ve snu nenapadlo. Chtěl jsem si posvítit na strop, ale asi jsem měl slabou baterku.

Tohle Bloudění mělo konec v Černém dole, což je bývalý lom a štolý na břidlici. Slavnostní oheň byl tedy orámován posvátnou břidlicovou šerífskou spirálou a sedátka byla též z břidlice. A jelikož se na břidlici dobře píše, padlo rozhodnutí na malou taškařici – napsat jména všech Bludičů na šutry. Alespoň se uvidí, koho že už to nikdy neuvidíme. Celá tato legrace měla ještě jeden zcela nečekaný happyend. Bylo to totiž zrovna v době, kdy se smečka lidiček formovala do párů a tady se naskýkala jedinečná příležitost sedět nenápadně hned vedle své vyhlédnuté „oběti“. Slovy jednoho účastníka: „To jsem vám viděl poprvé – levitovat půlmetrákové šutry. Koukám na jeden šutr vedle sebe, a pak jsem si nabral z ešusu. A než jsem polknul, už tam byl jinej, a to v okolí sta kroků nikdo nebyl.“

★

Závěr večera patřil ohni a vyprávění z cest.

A zde máte onu slavnou píseň, složenou v potu tváře a prachu cest, skupinkou okolo Alvy, jenž doklopýtala do cíle polomrtvá:

To tenkrát v devadesátom pátom,
to jsme byli špatně na tom.
K cíli jsme spěli,
na mapu vzteky neviděli.
Jak pestrý krovky,
čuměly gummy ze škodovky.

Já trvám na tom,
že z Chemika nezbude ani atom.
S tanky a s děly,
tremповé se na ně sjeli.

Ten Abelman Woody,
co má chlupatý zuby,
se přátelsky tlemí
jen dva metry pod zemí.
O kus dál ze záhonků růže,
visí z Bublina kůže.

A naše hlásky zpívají sborem:
„Vybalte kudly,
jsou tady ty tři zrůdy.
Vybalte kudly,
Bublina, Chemik, Woody.“

A jedna perlička nakonec. Možná si někteří ještě vzpomenou, že zpáteční jízdenku tenkrát sponzorovalo šidičské komando T.O.D.Č. za laskavého příspěví ČD. Tyto jízdenky v ceně 4500 Kč dodnes zdobí sbírky Dobrých činů.

DČ tímto děkují ČD.

*

Žiju! Povolení T.O.D.Č. mám.

*

Vzácná je doba, kdy můžeš dělat, co chceš a mluvit, co cítíš.

(nápís v hyde parku)

*

Plavem proti proudu – dál se nedá jít.

*

Lenin: Učit se, učit se, učit se.
T.O.D.Č.: Bloudit, bloudit, bloudit.

4.ročník Doupov

aneb Hlavně nenápadně!

„Vy kreténi, vy hovada!“ ozývá se zpod hradu zoufalé naříkání prvního došlého Bloudiče, skučícího při pohledu na uvítací slavobránu. Na hoře na zřícenině Hartenštejna po těchto výkřících sadisticky zaplesala srdce čtyř posluchačů z řad pořadajících T.O.D.Č. Uff, však taky bylo načase. Je neděle večer a zatím nikde ani noha. To by byl pěkný lynč osady, kdyby se ukázalo, že trasa není reálná. . .

O co vlastně šlo? No přece o čtvrté Bloudění, které se konalo letos na Velikonoce ve vojenském výcvikovém prostoru Doupov. Na padesát odvážných lidiček strávilo tři dny pochodem v hluboké mlze, tajícím sněhu, škrábáním se na různé velkoštítý, luštěním šifer a nadáváním na pořadatele.

Nezaháleli ani naši hrdí obránci vlasti – o tom se pár našich kamarádů rovněž přesvědčilo, stejně jako o tom, že chůze po minovém poli mezi napnutými dráty není to pravé ořechové.

Celá trasa měla čtyři styčné body, chodilo se podle slepých map skoro 60 km křížem krážem prostorem. Byli ovšem i tací, kteří dobloudili až do Kadaně!!! Dá se říci, že každý účastník si navíc nachodil 10 – 20 i více kilometrů.

O náročnosti trasy nejlépe mluví tyto počty. Z padesáti vesměs zkušených Bloudičů jich dorazilo 29 – tečka.

Jó, a kdo že to byl ten zoufalý vykřikovatel těch úvodních slov? Bohužel, byl to Indy, nyní nový čestný člen T.O. Dobrých činů.

TONY

Nepodstatně podstatná část zážitků vítěze tohoto Bloudění:

Čtvrté Bloudění mělo tentokrát sraz před pražským krematoriem. Vskutku originální - podívat se hned na začátku na konečnou stanici těch, co nedojdou. Morbidní fórky a hlášky byly velmi působivé. Taktéž poznámka ve zvadle „Vemte s sebou květák!“ byla přijata s velkým pochopením. Ostatně takovej květák, ten se může vždycky hodit. Nikdy nevíš, co Woody vymyslí. Třeba se květákem potře kus mapy nebo se jím bude luštit kvíz! Kdo ví? No a v nejhorším se sežere.

Po zkušenostech z Šelumberku, Novohradek a Libavy jsem se rozhodl nic neponechat náhodě. Již tři měsíce předem jsem vrtal, svařoval a piloval v dílně, jsa rozhodnut sestrojít Tleskačovo létající kolo. Bohužel, nepodařilo se mi dostat ježka z klece. Takže na Bloudění jsem měl připravenou pouze skládací terénní koloběžku s říditkama vzor chopper a bantamovými koly. To celé se dalo rozložit do sedmdesátky Gemmy a s pomocí dvou třináctek klíčů složit opět dohromady.

Vystupujeme z vlaku na okraji Doupovského vojenského výcvikového prostoru na zastávce Boč. Prvním cílem je zřícenina hradu Himlštejn. Ostatní odcházejí vstříc svému osudu. Zůstávám na zastávce a v nadcházející noci montuji stroj. Vyrážím za neuvěřitelných dvacet minut. Cesta vede dolů z mírného kopce. První setkání s Bludiči proběhlo dobře – jen do zad mi zní Lachtanovo: „Ty stůj!“

Další kontrola byl zapomenutý hrad Klejnštejn. Koloběžku nechávám dole pod kopcem. Takhle mizerně objevitelnej hrad – to jsem ještě neviděl – ale po dvou hodinách – urá – máám ho. Bohužel nejsem první. Je někdy k ránu a na hradě je Vajgl s Rozbuškou. A luští. Kupodivu po půlhodině jsme společně vyluštili onu strašnou zvěst. Další kontrola je cca 20 km přes celý výcvikový prostor. Jmenuje se Křečov a než tam dolezem, tak budeme mít určitě křečový žíly.

Ráno – svítá. Balím a koloběžmo vyrážím vpřed. Dle vyprávění Drákuly a Kyselinky, které zrovna v tu dobu dělaly oheň nedaleko silnice, po níž jsem projížděl:

„Hele, není to tvůj brácha, podle hlasu?“

„Jo, je.“

„A to běží, nebo co?“

„Ne, jede na koloběžce!“

„Aha, tak to je jasný. . .“

Celou cestu jsem si totiž při jízdě zpíval „Vod hradu ke hradu putujem“, či spíše nehudebně řval na lesy.

Místo děje: táhlá cesta donekonečna klesající do hloubky vojenského prostoru. *Osoby dramatu:* Indy jedoucí na koloběžce (zcela potichu) a dvě mátožné postavičky opírající se po celonočním pochodu o sebe – Vajgl a Rozbuška.

. . . a drama vrcholí – jezdec na kolobrdě v nejvyšší možné rychlosti míjí oba klátící se počestné pocestné a do ticha za sebe řve: „Stopaře neberu. . .“ Odpověď do prázdna: „Ty“

O pár desítek minut později. . . Koloběžkář se stále řítí po cestě z kopce, když v tom jej míjí zelená škodovka. A ze stažených zadních okének řvou nám již známé držky Vajgla a Rozbušky: „Stopaře neberem!!!“

O deset minut později se všechny tři osoby dramatu společně opíjí v té jediné hospodě, co byla po cestě. A řidič škodovky? Ten tam dělal výčepáka!

Hledat hrad Křečov na břehu rybníka by napadlo málokoho. Poté, co jsem zaparkoval „dvě kola“ do kopřiv, oblézám všechny kopce v okolí, kde by se mohl vyskytovat hrad. Po dvou hodinách stále nic. Ovšem dvě hodiny na Bloudění, to nic není. To je jen pár chvil. Teprve, když zcela náhodou zabloudím dolů k potoku a chci obejít ten zatracenej rybník, abych vylezl na další kopec, tak spatřím na hrázi cosi, co připomíná zbořenou stodolu. A kupodivu, byl to hrad. A ve sklepení zpráva – najdete vědmu Chemika.

Jedna z kontrol se jmenovala Woodyho velkvrch. Zatímco všude po Doupově sníh tál, svítilo sluníčko či foukal větřík, tak zde bylo všechno špatně. Mlha, silný vítr a sněhová kalamiťta dosahující místy i tří metrů. Nahoře navíc čekala zlá vědma Chemik a neúprosně vyžadovala nějakou pitomou básničku. Myslím, že většina Bludičů ji dodnes zná z paměti: „Já v duchu stále zřím tu vilku na předměstí, . . .“

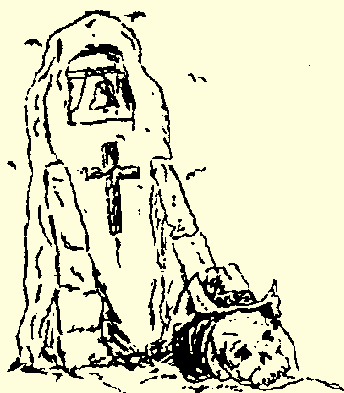
No, nic naplat. Koloběžka umřela na píchlou duši pod velkvrchem, a tak se tedy šplhám nahoru pěšmo. Naštěstí! Po rozkrok ve sněhových závějích, a místy i výš. Zlá vědma tu už není. Místo ní pouze zpráva, že cíl je na zřícenině hradu Hartenštejn. Slabejch patnáct kilometrů na jih – ven z výcvikového prostoru. Tak tedy spěchám – vypadá to, že přede mnou už někdo šel – sice ne moc dlouho, ale co kdyby.

Konečně cíl – zřícenina Hartenštejna. Ještě pár přívětivých slov – a jsem zcela mrtvý. Ale první.

Jo – a k čemu, že byl ten květák? No na nic! Tak jsme s ním alespoň „ukvětákovali“ Woodyho.

Indy

Pozn. redakce: To, že už před ním někdo šel, tak to měl Indy zcela správný dojem. Ale měl neskutečné štěstí – dotyčná skupinka si myslela, že už je dávno v cíli, tak se cestou zastavila na dvě hodky v hospodě. A Indy do cíle tedy dorazil o půl hodiny dřív než oni. . .

*„... Item se v dáli cesty zjevil kříž, jenž snad poutníkům
měl víry kdysi dáti, však v té chvíli poslední, jen záhubu
všem zvěstoval a konec jejich dní...”*

Draží skorozesnulí,

s hlubokým zármutkem v srdcích si Vás dovolueme pozvat na Váš vlastní pohřeb, jenž se koná ve dnech 5. - 8. dubna 1996 při příležitosti

IV. Bloudění

Místo rozptýlu Vašich ostatků - celá republika (v případě nepříznivého větru i přilehlé státy). Sraz skorozesnulých a pozůstalých je před velkou obřadní síní Strašnického krematoria v 18 hodin. Smuteční akt vyvrcholí 7. dubna ve 20.00 rozptylem popelu zesnulých a smuteční tryznou v místě určeném.

Co s sebou? Černou pásku na levém rukávu (povinně), busolu, kompas, sextant či Jakubovu hůl, pas nebo alespoň jiný doklad totožnosti z důvodů pozůstalostního řízení, brožuru „Zálesákův zápisník“, 1 ks kvěťáku (nutné), 300 Kč na cestu i zpět (kdo jede načerno, ušetří), případně banku kilometrickou s minimálním zůstatkem 660 km a květinové dary (věnce mají přednost).

Smuteční řečník jest zajištěn, avšak hudební nástroje vezměte s sebou (doporučujeme nacvičit hudbu přiměřenou této příležitosti - smuteční pochody apod.). Výsadky z autobusu v jednotlivých zastávkách jsou maximálně čtyřčlenné.

Jménem pozůstalé osady T.O.D.Č.

Chemik
sheriff - náš dobrý táta

Tony
čestný člen a náš povedený
bratr

Bublina
milosrdná sestra

Medvěd a Cracken
za příbuzné a juniory

Blue - Woody
naše starostlivá máma

Johny
černý kulak rodiny

„Světlu vstříc!”

Vytiskla tiskárna VencaPress Fltd. Praha

5.ročník Vyškov

aneb Máme vás rádi, kamarádi

V.V.P. Vyškov – základ tohoto Bloudění

Takhle perfektní zelený flek na mapě jinde nenajdete. Dalším bodíkem do součtu kladných věcí je dobrá dosažitelnost po železnici a pokračuju dál – perfektní výstupní stanice – už jenom ta jména, to je krása – Lutotín, Zdetín, Ptetín, Čunín. . . , minimum turistických značek, stálá přítomnost vojska (zrovna v době Velikonoce se mělo odehrávat cvičení vojsk NATO) a spousta absolutně neznámých hradů, navíc v řadě za sebou. Prostě úžasné místo.

*

Místo děje - Praha

Datum - Velikonoce 1996

Ano, opět byla zde – středně náročná akce, 5. ročník BLOUDĚNÍ, pořádané T.O.P. DOBRÝCH ČINŮ.

Jelikož cíl putování je jako vždy přísně tajný, tak sraz všech zúčastněných Bloudičů je pokaždé na jednom místě. V minulých letech byla ve velké oblibě místa jako Václavák, olšanské krematorium či papírnickví v Kotvě, a byla to opravdu „poučná“ setkání. Jelikož tradice se musí cítit, tak letos byl spich v pátek 28. března v 16:00 před orlojem na Staroměstském náměstí. Malou kulturní vložkou bylo rozdělení šedesáti pionýrských šátků dorazivším odvážlivcům, a tak se jak Pražané tak i turisté měli na co dívat.

Promenáda svatých na orloji byla „pionýry“ přivítána opravdu s nadšením a všiml jsem si, že co se týče zájmu kamer a foťáků, měli jsme u návštěvníků Prahy větší úspěch než starodávná památka.

Chvíli poté jsme utvořili průvod a vydali se úzkými uličkami na Václavák a dál na Hlavní nádraží, a to za zpěvu oblíbených hitů „Pionýři, pionýři, malované děti“, „Skal a stepí divočinou“, . . . Malý dialog po cestě se starší paní: „Jé, oni pionýři ještě existují?“ „Žádný ještě, už zas! Otočilo se to!“ Po této asi půlhodinové anabázi a za diskrétní policejní asistence jsme si na nádraží spořádaně koupili lístky. Kam? Do Prostějova!

Hodně lidem to v tu chvíli začalo být jasné. Vojský prostor **Vyškov** má přece jenom svůj

zvuk. Cesta samotná proběhla celkem bez problémů. Člověk měl navíc opět tu možnost si vychutnat nefalšovaný „trampský vagón“. Počty nám jasně řekly, že akce se účastní 68 odvážlivců + T.O.D.Č.

V Prostějově byli drobet paf z toho výsadku, co jim ten noční „pražák“ přivezl, a jali se řešit problém, kde sehnat ještě jeden vagón, protože nikomu nebylo jasné, jak se spolu s civilisty vejdemo do té malé čugaly, navíc ten den poslední.

Zaměstnanci ČD zapracovali na jedničku. Nedívím se jim, být na jejich místě a mít tu báječnou možnost strávit noc s tou rudě ošátkovanou tlupou, tak rovněž dělám zázraky. Celý přesun do vláčku opět proběhl i za diskrétní asistence mužů zákona, kteří si na svoji povinnost udatně vzpomněli až ve chvíli, kdy na perónu zbyl poslední trampík. . .

*

Čas – o týden dříve:

Hledáme s Chemikem a Tonym už asi tři hodiny Smilův hrad. „Sakra, když je kreslenej na mapě, tak tady přeci bejt musí!“ „Dobrá, dobrá, ale zatím kromě pár šutrů a skal ani ťuk.“ Slézáme tedy do další rokle a další kopec a zase nic. Až – hle – na tom nejnemožnějším místě, v údolíčku na soutoku dvou potoků na zcela malém ostrohu, kde se vzal, tu se vzal stál hrad. Tedy alespoň to, co z něj zbylo. Tři příkopy, zbytky věže a několik zdí. Všechno paráda, jenom jedna maličkost to kazí – o pár kilometrů jinde, než na mapě! Tím ovšem vyvstal problém. Shodou okolností zrovna tento hrad jsme pro zmatení Bloudičů na mapě vyznačili čtyřikrát jinde a pod různými názvy. Bohužel – ani jedna pozice neseděla se skutečností.

O pár hodin později:

Voláme Woodymu: „Ahoj šerife. . .“ „No co, uděláme opravičku.“ „Jenže, když opravíš jeden, tak jim dojde, kterej to byl a vyrazí tam. Takže musíš změnit pozice všech čtyř.“ Finále této taškařice zvané Smilův hrad:

Kamarádi, tady máte opravu kvízu číslo 3 – jsou na něm 4 hrady. Takže si můžete vybrat celkem z osmi zřícenin.

Hodně úspěchů přeje T.O.D.Č.

Další story – kdesi na silnici:

. . . Držkou reju v mokřím jehličí a v tý absolutní tmě, co všude kolem je, kdesi uprostřed vojenského prostoru, ani nevím, jestli je to jenom jehličí. Hrabu se svahem zpátky na silnici, vedle sebe spíš tuším, než vidím, nejasnou si-

luetu Indyho a poslouchám jeho nadávky. Roští na druhé straně cesty k nám promluví Chemikovým hlasem: „Mazda, motor, který neslyšíte.“

Směřem na Ježův hrad šlapem lesem. Náhle se Chemik zarazí a povídá: „Koukejme se – že by ryby?“ Ne, to pouze nástrahy vod speciálních jednotek jak z amerického filmu z Vietnamu. Nášlapné pasti, bodce na větvích, vykopané jámy. Šlápnout vedle – nevím, nevím – většina z nich byla plně funkčních.

★

Zpět v čase: už je po půlnoci

... Je už po půlnoci, za námi je pár zastávek, kde skupiny Bloudičů byly „vystoupeny“ se slepou mapou, kvízem, šifrou a vidinou dvou denního (ti šťastnější) pochodu. V duchu jim přejeme hodně štěstí a jdeme spát do blízkého lesa. Padá sníh s deštěm. Zítra nás čeká bleskový přesun do cíle, kde je třeba udělat dřevo a spoustu dalších zbytečností. . .

Těm, co se ztratili ve výcvikáči mezi břízami, se omlouváme, jak se ostatně zpívá v jedné lidové písni: „To berjoza, to rjabina, kraj krasivýj nad rekoj. . .“ Nikdo z nich ostatně nemohl tušit, že se octne v březových pralesích ruské tajgy.

Svérázně vyřešil orientaci v terénu Vajgl, který sotvaže dorazil k první civilizaci, neváhal, zasunul do telefonního automatu kartu a s pomocí manželky zcela bravurně zjistil vše potřebné, včetně nejbližší hospody. Živě si to dokážu představit: „U třetího smrku doleva přes tu velkou louku ke čtvrtému dubu. . . Počkej, tady mi končí mapa. . . á. . . už to mám, další mapa je č. 86 – pokračujem. . .“

Asi největší smůlu na Bloudění měla Věrka s Dudlíkem, kteří zamířili nejkratší možnou cestou k další kontrole. Ovšem sorry – zrovna tady jsme vynechali jednu podstatnou část mapy a nahradili ji lesem – přehradu. Celkem velkou. Poté, co dorazili k vodě, nastalo zdvojnásobení jejich smůly – místo doprava proti proudu se vydali nalevo a obešli ji celou – cca 6 km. Doprava k mostu to bylo tak 300 metrů.

Jednou z povedených taškařic byla poslední kontrola. Zde je text:
Ahoj kamarádi, blahopřejeme k úspěšnému zdolání Bloudění. K cíli zbývají 2 km. Trasa je značena bílými pruhy.

A vy přece máte bílou barvu s sebou, že? Takže, co dodat – hra na „opravdové kamarády“ vám otevírá netušené možnosti.

P.S.: Žlutý pruh vás vrací zpět do hracího prostoru.

Je neděle asi jedna hodina ráno, v lese, kde čekáme na Bludiče, právě probíhá spiritistická seance: „Hůů, Bublinóóó, to jsem jááá, duch Džíňáka, ty jsi mě opustilaáá,“ ozývá se ze tmy, kde na klacku visí džínová vesta a lebka srnky. Záblesky ohně vykreslují na stromech strašidelné stíny. Nikdo z nás nepochybuje o tom, že teď Džíňák spolu se Šipim někde bídne zdechli, případně sedí ve vlaku směr Plzeň. Náhle se ozývají kroky ze tmy. Urychleně se přepočítáme. Do pěti ještě umíme. Krve by se v nás nedořezal. „Kdo je tam?“ „To jsem já, Džíňák!“ Přichází, hrdě kulhaje – živ a zdráv – spolu se Šipim po více než 24 hodinovém maratónu. Jsou první došli. . .

Bohužel, Šipi s Džíňákem dorazili až hodinu po půlnoci. Neboť Woody na otázku, na co bude ten Balakryl, co ho máme mít všichni s sebou, odpověděl, že se jím sám vlastnoručně celý natře, pokud někdo dorazí už v sobotu.

Poté, co dorazili do cíle Džíňák se Šipim, jsme se dozvěděli zajímavou novinku – na rozcestí, asi 2 km od nás je na stromě zalaminovaná speciálka s vyznačením cíle Bloudění – hradu Vildenberka. Bez ní by prý do cíle nedošli. Tato zásadní chyba se již nesmí opakovat, co bychom neudělali pro kamarády. O hodinu déle tam již nebyla, nyní zdobí Indyho sbírku trofejí.

... Neděle večer – v cíli už je celých 13 Bloudičů a do půlnoci jich doráží ještě několik, až celkový počet v pondělí ráno dělá dvacet sedm! 27 ze 68, akce byla středně náročná. Ale zpět k ohni. Čas u ohně byl stráven hlavně vzpomínáním na nedošlé a vyprávěním zážitků z prostoru. A těch bylo dost. Ten, kdo nezabloudil a našel všechna styčná místa, jako např. Ježův hrad, Smilův hrad atd., tak našel asi 65 km, ale většinou to bylo více. Navíc, když se trasa zarytě vyhýbala všemu možnému, jen ne dopadovým plochám – je o zábavu postaráno. Nyní ještě drobet příběhů odposlechnutých u ohně:
„A ten chlap na nás vyjel, prej co tu hledáme. Ježův hrad, my na to. Tak to vyhořelo asi

před dvěma rokama, tam nic nenajdete. Hmm. O chvíli později u dalšího chlápka: Ježův hrad? No, ten vypálil Žižka. Aha! No a pak nějaká stará paní: Kluci, tam nechodte, já to tam hledala před třiceti lety a nic! Nakonec nás obvinili, že jsme Jehovisti, protože se moc ptáme. . . “

„Začal na nás řvát, co tady děláme. Tady je vojenský prostor a vůbec prej že to máme za 50 babek. My na to, cože? Vojenský prostor? Proboha, to není možné, kde jsme? A vrazili jsme mu tu zdechlou slepou mapu pod nos. Chvilí na ní zíral a pak řekl, že tady. A někdo na to: Tak to jsme dobře. A von hned vyletěl, jak dobře, jak dobře – ve vojenském prostoru!!“

Na závěr každý dostal jako camrátko vyplněný originál úmrtní list, vítězové nějakou tu cenu a Džíňák se stal dalším čestným členem T.O.D.Č.

Oheň ten nám rozdělají
Azimut nám požehnají
Snídani nám vaří čile
neb jsou tváře roztomilé
Spravedlnost láska čest,
v jejich krásném jménu jest
Chcete zhebnout mladí
T.O. Dobré činy vám poradí
Dobré činy? Znáte je?
Kamenama žeňte je!

★

Desatero přikázání dle Dobrých činů:

1. My jsme bohové lesů, vod a strání a budeme s Vámi zacházeti ještě hůře, než si to jen dovedete představit v těch nejhorších snech.
2. Budeme Vaše těla týrati, neb si nic lepšího nezasloužíte.

Novým šerifem se stala Bublina, když v duchu demokratických osadních tradic získala ve volbách skoro dvojnásobně víc hlasů, než bylo právoplatných voličů. Odstupující šerif Chemik se nevyjádřil, patrně proto, že při posledních volbách dostal ze čtyř možných hlasů rovných dvanáct.

Teď ještě báseň, kterou nám donesl plzeňsko-štěkeňský tým ve složení Dudlák, Věrka a Medúza:

3. Třebaže se Vám to líbiti nemusí, časem nám poděkujete.
4. Žádná pravidla nejsou předem dána – dojít nebo zahynout – to je jedno.
5. Neberte jména Božího a T.O.D.Č. nadarmo.
6. Každý den vykonej dobrý čin.
7. Dobré činy budiž ti otcem i matkou tvou.
8. Jedině Dobrých činů budeš vzývati a k nim se modliti.
9. Dnem i nocí budeš pamětliv 4. přikázání.
10. Bez Boží pomoci vpřed!

Drazí Naivkové!

Psáno v Art Café Klík

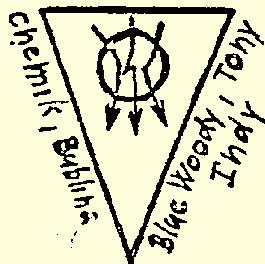
po
Půlho

Váš patologický optimismus nás tedy opět donutil udělat již pátou selekci ve Vašich řadách.

A proto:

T.O.P. Dobrých činů

pořádá již V. ročník Bloudění

Co-s-sebou:

Vlakové: 144-160 Kč
Doklad totožnosti (pas není nutný), tašku + 2 papíry A4, provázek cca 10 metrů, 5x svíčka nebo karbitka, 0,5 litru Bílého Balatrylu + štětec + cca 10 dkg křída čtverá, kalkulačka a matematicko-fyzikální tabulky
Kvalitní obuv, buzu, kompas a „Igelit - to kdyby přišel k ránu těšť“
H. Nedvěd

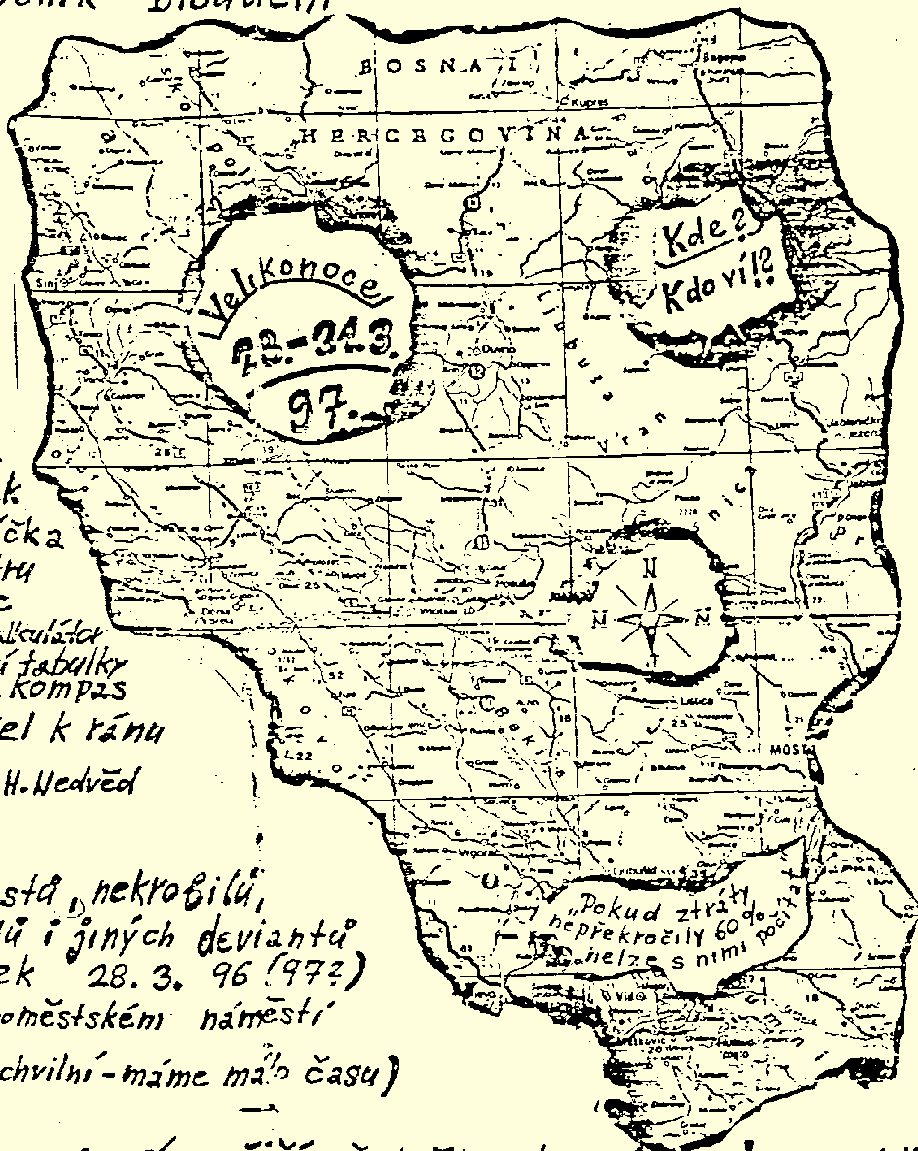
Sraz všech masochistů, nekrofilů, sodomitů, gomoritů i jiných deviantů a Hříbka je v Pátek 28. 3. 96 (97?) pod Orlojem na Staroměstském náměstí v 16⁰⁰ (buďte dochvilní - máme málo času)

Do cíle doneste nejzájímavější předmět nalezený kdesi při Vaší bludické cestě (Malé děti a křálíky nejíme) Velká soutěž o Malé ceny

Kamarádi - přátelé i nepřátelé - je-li ve Vašich silách a cti dostát pravidlům, zanechte doma své kolekce map. Věřte, že jsme je všechny už viděli také.

Mapy Vám dodá fy: Bluechem s.t.o. (i bez)

Kamarádi - Máme
Vás Rádi!

6.ročník

Ádr

aneb Za hranice Vašich snů a možností

Tento ročník byl zcela v režii cestovní kanceláře Good Acts Travel. A jelikož o tomto Bloudění psali Brčomil a Barbánek, tak pouze na začátek pár poznámek z pera T.O.D.Č.

★

Bledné skály

„Já to říkal hned, Chemiku, to bude průser, tady to nenajdou ani za dva dny, tady chcípne hodně lidí.“ A skutečnost předčila veškerá očekávání. Slovy klasika: „Bude hůř.“ A bylo. A to jsme ty yellowstony umístili opravdu, ale opravdu viditelně a pro sichr dva.

•

Možná, že jste si toho cestou ani nevšimli, ale jedním z nejkrásnějších útvarů byla skalní brána. Romantika jak vyšitá. Možná taky proto, že týden před Blouděním (jak je ostatně pravidlem) bylo slunečno a teplo. Například my jsme se v Bledných skalách opalovali. Sorry.

•

Místo děje: útulná hospůdka ve středu osmičky. Vyhřívající se T.O.D.Č. Salónek.

„Á támhle na cestě vidím další trosky – zdá se že to jest Barbánek a spol. A zdá se, že nezastavuje.“ „Jistě – škrám další skupinku.“ „Paní vrchní, čtyři piva. . . á támhle se sem řítí skupina Zajda a spol.“ „Opět jen probíhají – škrám si.“ „Woody škrtej, skupina vedená Šipim.“ Kouká do mapy a velitelsky rozhoduje: „Žádné pivo a vpřed.“ Jediní, kdo nás v této hospůdce objevili, byli Brčomil a spol.

•

Jo, a za tu zprávu na Hejdě, za tu může šerif!

•

A na závěr čtrnáctidenní dovolené si uděláme několika-měsíční výlet v záchranných člunech.

(zápisky kapitána)

•

Ten, kdo z vás nevěděl, zda Vlčinec bránil

a) sličnej flétnista

b) teplej harfista

c) slepej houslista

d) hluchej basista

tak ten se opravdu prošel.

A nemyslete si, že s tím Raubschlossem jste to měli těžké jenom Vy. My ho hledali tři hodiny a kdyby jsme ho úplně náhodou nenašli pod tím zatraceným pískovcovým ostrohem, (kde ho ostatně hledal každéj,) tak jsme ho tam snad postavili.

Reportáž psaná na usárně

Každý rok o velikonočních svátcích připravuje T.O. Dobré činy pro své kamarády drsnou, ale krásnou hru nazvanou Bloudění. Tato hra podle fám, které se k mému sluchu donesly, nemá s jejich osadním jménem nic společného. Posuďte sami. První fáma pravila, že zhruba ze sta účastníků k cíli doklopýtalo jen pár zubožených jedinců, a ta druhá se zmiňuje o dvou nejmenovaných vandrácích, co za den ušli 60 km a teprve k večeru zjistili, že celou dobu šli opačným směrem.

Takto optimisticky naladěn odcházím v páteční ráno z domu. Ke zlepšení nálady mi slunce svítilo patnáct minut na cestu. Pak se skrylo za šedou deku mračen, se kterými se přihnul silný studený vítr. Počasí vyloženě ideální ke stopování. Stoupám si k výpadovce na Českou Třebovou a v duchu se sám se sebou sázím, zda mi dřív zastaví auto nebo umrzne ruka. Když se mi zdálo, že zmrzlejší víc než já může být akorát sobolík lejno na Sibiři, zastavil mi chlápek v octavii. Shodou okolností jede přes Hradec Králové, což je nepatrný kousek od mé cílové stanice.

Ta je ve městě Týniště nad Orlicí. Do dnešního rána jsem o tom neměl ani potuchy, jelikož utajení cílové stanice až do poslední chvíle bylo v plánu hry. Jenže od úterý ke mě pronikaly náznaky, podle kterých se chytrý člověk mohl zorientovat.

1) Cesta tam stojí 72 Kč.

2) Necelých 20 km od cílové stanice je velké město na dvě slova.

3) Čekání ve velkém městě na vlak do cíle kolem 2 hodin. Máme mít s sebou pas, což znamená, že budeme poblíž hranic.

5) Pražáci mají sraz na trati do Českých Budějovic, tzn. jedou na jih.

6) Cíl je blíž k Brnu než k Praze.

Podle těchto indicií mi jednoznačně vyšlo městečko u rakouských hranic Jemnice. Samozřejmě, že když jsem ráno na lavičce před domem rozdělal zapečetěný vzkaz a dozvěděl se, že jedu na úplně druhou stranu republiky

k polským hranicím, myslel jsem, že omdlím. Nu což, takový už je život. Zahodil jsem pečlivě nastudovaný a rozpitvaný popis trasy do Jemnice a vyhledal si v autoatlasu Týniště nad Orlicí.

Než slunce doputovalo od východního obzoru k západnímu, již jsem procházel ulice Týniště. Od několika místních domorodců jsem zvěděl, kde se nalézá nádraží, a vyrazil tím směrem. Ještě než jsem k němu stačil dojít, ozvalo se mi za zády: „Brčomile, tady jsme!“ Otáčím se a na rohu ulice na mě mává Wakiyela. A hned mě táhne do hospody, kde už sedí Zvírátko a Tom z Prahy.

Po malém osvěžení odcházíme na nádraží a očekáváme příjezd kamarádů. Konečně je vlak tady. To, co ale následovalo, místní železniční zaměstnanci ještě nezažili. Ze dveří i oken vagonu vyskakovaly desítky vandráků ve špinavých, smradlavých a roztrhaných, povětšinou zelených oděvech. Teda tolik ošklivých lidí pohromadě jsem už dlouho neviděl, povídám si v duchu a mísím se mezi ně. Chvilí všichni svorně čekáme na motoráček, kterým se pokračuje dále. Pak nastává drama v podobě nasáčkování se 70 lidí do jednoho malého vagonku. Během pár minut to ve vlaku smrdělo, jako kdyby hořel. Během jízdy dostáváme od Blumáka poslední informace a první obálku se zašifrovaným vzkazem. A už je tu stanice, na níž vystupuje několik prvních skupinek, potom přichází druhá a na té třetí se připravuji k výsadku i já s Waki, Višňákem a Tomem. Vlak mizí kdesi ve tmě a my zůstáváme stát s několika dalšími skupinami na opuštěném nádražičku. Jmenuje se to tu Police nad Metují. Roztrháváme obálku a pouštíme se do luštění první zprávy. Daří se. Podle zprávy se musíme dostat do Bledných skal v Polsku, kde nás bude čekat další zpráva. Na nástěnné mapě visící na hlavní budově nádraží se částečně orientujeme, a pak co nejrychleji vyrážíme po silnici do vzdálené vesnice Machov. V ní se již nachází dvě naše skupinky asi o deseti lidech, jež právě zadržela pohraniční policie a zrovna jim kontrolovala pasy. Když jsme se k nim přiblížili, všimnul si nás jeden z pohraničnicků a zoufale zvolal: „Tady jsou další!“ Samozřejmě, že jsme se museli postavit do fronty a nechat se zkontrolovat. To trvalo delší dobu, jelikož na každý pas se musel vypsát celý jeden formulář. Než na nás došla řada, vynořilo se ze tmy dalších 10 trampů. Oboum dvěma pohraničnickům

zmizel úsměv z tváře a na čele vyrazily krupě potu. Když si nově příchozí všimli pohledu pohraničnicků, završili vše slovy: „Za náma jde dalších dvacet děcek.“ Pohraničnicki zrudli, hodili popsané bločky do auta a odjeli beze slova pryč.

Ve vesnici se chytáme turistické značky a necháváme se jí vést až na hranici. Ta vede přes vrcholek šíleného kopce Bor, jehož temeno je poseté skalami. Do dvou hodin do rána zdoláváme horu. Konečně procházíme za patník a jsme v Polsku. Ještě malý kousek směřujeme do vnitrozemí, než narazíme na cestu. U ní si leháme a usínáme.

Ještě než jsme upadli do spánku, či spíše díky namáhavému nočnímu výstupu bychom to mohli nazývat bezvědomím, odsouhlasili jsme si, že ten, kdo ráno první vstane, probudí i ostatní. K velké smůle jsem to byl právě já, kdo si musel o půl šesté odskočit. Samozřejmě, že jako správný muž jsem dodržel slovo a všechny probudil, čímž jsem se stal největším padouchem, a půl dne se mnou nepromluvila ani kupka hnoje. Ale zase na druhou stranu k Bledným skalám dorážíme mezi prvními. Shazujeme batohy na okraji a noříme se do změti úzkých skalních soutěsek, průchodů, skulin, sloupů a hřibů. Během chvíle poznáváme, že v tomhle skalním bludišti najít nastříkanou žlutou tečku – yellowstone – a u ní zprávu, je nad síly normálního smrtelníka. Další 5 hodin marného hledání nám dalo za pravdu. Abychom neměli hledání tak lehké, přihnala se k tomu všemu hustá mlha a déšť. Před polednem se už skalním městem motalo kolem čtyřiceti trampů. A pak konečně Tom objevil pod pařezem schované zprávy. Zázrak. Slabší jedinci roní slzy a mladé nadějně autorky omdlévají. Rozlouskáme zprávu, nabíráme směr a sbíháme z hory do hlubokého údolí na polské straně. Míjíme vesnici Pasterka a dostáváme se opět k státní hranici.

Tentokrát přecházíme k nám. Hledáme zříceninu hradu Raubschloss. Podle zprávy by měla ležet poblíž hranic, ale jak se zdá, zatím ji žádná ze skupin nenašla. Při této zprávě opět boduje moje skupinka. Jaksi se mi nezdá, že by se hrad nacházel na rozeklaných skalách, ke kterým není možný přístup ani pěšky, natož na koni či s vozem, a tak scházíme k patám skal. A tam se zvedal na malé ostrožně mezi kmeny stromů násep hlíny obkroužený valem, jediný to náznak práce lidských rukou.

Teď již yellowstone se zprávou nalézáme bez obtíží. Než jsme sešli do údolí, měli jsme zprávu vyluštěnou. A taky přestalo pršet, což nám opět dodalo nových sil. Když jsme ale vylezli z lesa, podlomily se nám nohy v bezmezně hrůze. Před námi se tyčil šílený kopec, na jehož vrcholku se měla nacházet nová zpráva. Další hodina chůze zacvičila s našimi nožními svalstvy a notně promíchala pořadí skupinek. Na vrcholku cestu uvěznila po obou stranách hradba skal, připomínající svými pitoreskními tvary každou chvíli některého z mých kamarádů. Konečně přicházíme ke Kamenné bráně. Je tu kouzelně. Z brány se nám naskýtá nevšední rozhled do okolní krajiny. Hned vedle ní nacházíme pod kamenem třetí zprávu. To, co se z ní dovídáme, není moc povzbuzující. Máme se vrátit na začátek své cesty, tzn. do železniční stanice Police nad Metují, a blízko ní najít zříceninu hradu Vlčinec, kde je čtvrtá zpráva.

Naštěstí, k naší velké úlevě, vynálezci turistických značek nebyli takoví zlomyslní fanatici jako T.O. Dobré Činy, a tak namalovali značku hned vedle hospody. Jaké ale bylo naše překvapení, když jsme u plných stolů uviděli sedět naše proklínané kamarády mající prsty v každém špatném činu. Jenže únava je silnější než naše svědomí, takže jsme přisedli k nim a svlažili svá vyprahlá hrdla.

Na okraj města Police nad Metují přicházíme podle podivného azimutu skrz pole a louky a s úplně odrovnanýma nohama, (já už měl na patách puchýře velikosti airbagu,) takže když jsme spatřil na poli malou motokáru, obstoupili jsme ji a začali se na řidiči dožadovat svezení k vlaku, jehož stanice se nalézala ještě asi 3 km za městem. Řidič zprvu nechtěl o svezení ani slyšet a vymlouval se, že požil alkohol, ale pak se nad námi slitoval a rozhodl se nás dovézt alespoň na křižovatku ve městě. My kluci sedli na vyklápku, Waki k řidičovi do kabiny a mohlo se jet. Jenže znáte to. Kam nemůže čert, tam nastrčí ženskou. A nebo jak říkává děda: „Několik ženských pohromadě, třetí světová na obzoru.“

Waki si s řidičem neustále o něčem povídala a ten se stále víc a víc usmíval. Přitom projíždíme městem, míjíme jednu křižovatku za druhou, pak město mizí za zákrutem údolí a během několika minut přijíždíme na nádraží. Tam se loučíme s hodným řidičem a malý kousek se vracíme zpět po silnici. Za mostem zatáčí-

me do údolí, než nám cestu přetíná železniční trať. Přelézáme ji a drápeme se do prudké stráně, na jejímž vrcholku se nalézají nepatrné zbytečky hrádku Vlčinec. Již se stmívá, když scházíme nazpět do údolí, kde se utábořujeme na břehu potoka. Za mihotu plamenů pak s pomocí Starých pověstí českých louskáme zprávu z Vlčince, o němž je tam mimochodem také zmínka.

Ranní chlad, hlad a představa vyhledání dalších zpráv nás vytáhly ze spacáků tak akorát včas, abychom nestihli vlak. Po hodinovém čekání se dalším vlakem přesouváme do Dědova. Díky včerejšímu pochodovému cvičení jsme nebyli schopni chodit po vlastních nohou normálním způsobem, tudíž tempo chůze se rapidně zpomalilo a navíc její způsob u nás vyvolával nevolnost podobnou mořské nemoci. Zpovzdálí jsme museli připomínat chumel námořníků opouštějících přístavní krčmu po prohýřené noci. Naštěstí Pajda nad námi podržel ochrannou ruku a pomohl nám kuriozním způsobem najít další zprávu.

Ta se měla nacházet ve skalním bludišti na Hejdě, přímo v hlavní rokli. Jenže, když sem pořadatelé dávali zprávy, chytl je déšť, a tak zprávu dali jen k prvním skalkám na okraji Hejdy. Takže ten, kdo by chtěl zprávu získat, by se nesměl držet žluté turistické značky. My jsme po ní z velké části také šli, jenže když jsme pak nahore nad sebou zaslechli radostný výkřik: „Máme to!“ sešli jsme ze značky a přímou pěšinkou zamířili k místu výkřiku. Nikdo tam nebyl, jen pár malých skalek. Shazujeme batohy z ramen a prohlížíme okolí. Během tří minut je zpráva objevená. Bylo schovaná u campu pod převisem. Za pomoci matematicko-fyzikálně-chemických tabulek luštíme předposlední zprávu, jež nás zavádí nazpět do Broumovských stěn.

Pomocí azimutu lesy, louky, pole a silnice vylézáme během dvou hodin na hřeben stěn. Na chvíli se zastavujeme v hospůdce vedle Hvězdy, což je barokní kaple postavená přímo na vršcích skal. Z rozhledu jsme dnes moc neměli, jelikož se zatáhlo a mírně začalo poprchávat. Než jsme přišli k Supímu hnízdu, lilo jak z konve. Objevujeme poslední zprávu. Její rozšifrování nám trvalo nejdéle ze všech zpráv, ale nebylo to způsobeno obtížností. Zprávu jsme totiž měli složit z písmen knihy, jež patří do červené knihovny. A tady se Waki poprvé projevila jako slabý článek v naší skupině. Místo toho, aby luštila, s unylym výrazem v oku hltala

stránku za stránkou a občas, unesena dějem, vzdychla: „Jeho ruce zabloudily pod její blůzku a jeho doteky se stávaly stále žhavější.“ Nebo ještě horší podrobnosti. Teprve když dorazila další početná skupina hledačů, přerušili jsme erotický čtenářský club, doluštili zprávu a vyrazili k cíli. Posledních pět kilometrů. Někteří již nevnímáme krásu okolí, ale jen myslíme na to, že bude konec. Konečně přicházíme do Suchého dolu. Po pár metrech narážíme na značení našich kamarádů z T.O.D.Č. Odpojujeme se z turistické značky a kráčíme dál až ke změti balvanů, za nimiž se klikatila uzoučká skalní průrva, z níž vytékal potok. V životě by mě nenapadlo tam jít, jenže na první obrovský balvan vedl žebřík. Vylézáme nahoru a po druhém žebříku scházíme na dno kaňonu k jezírku. Obtraverzováváme jej a pomocí třetího žebře, na nějž crčí vodopád, vylézáme do krásného údolíčka s mnoha převisy, v jednom z nichž teď plápolal vesele oheň. S blaženým úsměvem ve tváři jsme se dopotáceli k ohni a přivítali se s kamarády. Jsme třetí.

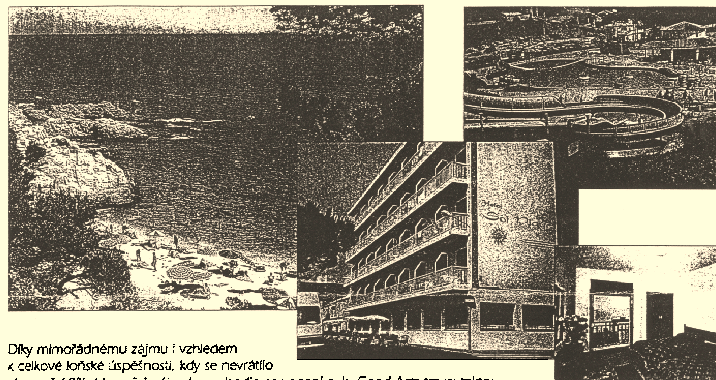
Brčomil, Brno

A přeci tam byl. . .

Cestovní kancelář Oasis tour a její pobočka Good Acts travel

pořádá pobytový zájezd za hranice vašich možností: 1/2 týžně pobytu se službami „All inclusive“ - Plná penze vč. všech druhů nápojů + další občerstvení během dne, mnoho druhů sportu - vše zahrnuto v ceně.

Díky mimořádnému zájmu i vzhledem k celkové loňské úspěšnosti, kdy se nevrátilo více než 60% účastníků zájezdu, rozhodlo se vedení c. k. Good Acts travel takto:

Zájezd je nutno zopakovat. Pro účastníky zájezdu je opět zajištěno příjemné klima, měsíčné noci a hvězdnatá obloha, koupání v hotelovém bazénu, sauna a fitness centrum. Mimo celonoční diskotéky je tu navíc i několik zpestřujících nabídek ve formě fakultativních výletů do sousedních států - tudíž prosíme o platný pas (není podmínkou).

den první: Oběhne seznamovací večírek účastníků spojený s příjezdem do cílové oblasti. Následuje poté přesun do hotelového komplexu.

den druhý: Pro příjemné chvíle u plápojalného kráku si doma nezapomeňte „Staré pověsti české“. Pro ty z Vás, kteří se nenaudili číst - vřele doporučujeme ty tusté s obrázky, než přijdou vhod matematicko-fyzikální a chemické tabulky.

den třetí: Snad jste se stačili dozvědět, že naši hokejisté zvítězili na Z. O. H. v Naganu. Pokud chcete slavit s ostatními - nezapomeňte doma hokejku. V zamrzlém hotelovém bazénu proběhne turnaj v lezení hokej o cenu zvestil.

den čtvrtý: Rozlučkový večírek s diskotékou pod heslem - Úsmívaj se - esťal'nino je daleko hůř.

Máme Vás rádi-za vedení c. k. Good Acts travel vám vše nejhorší přejí tito členové:

Bublina, Blue Woody, Chemik, Tony, Indy, Džíňák

7.ročník

Ádr II.

aneb K prezidentovi na Hrádeček

„Zatracená práce!“ Půl čtvrté ráno a auto ne-
lze nastartovat Tak takhle nějak začala přípra-
va sedmého Bloudění. V Ádru. A to, že to bude
opět v Ádru, to byl takovej malej žertík na Blu-
diče. Všichni totiž již měsíc přemýšleli, kde a
kam, ale že by znovu Teplice n./M. – to nikoho
ani ve snu nenapadlo.

Zastavuje nás policejní kontrola v Polici n./M.
První z následujících policejních story:

P: „Pane řidiči – doklady a řidičák. Co zde dě-
láte, až z Plzně?“

I: „Ale jen tak, na procházku.“

P: „A co vzadu ty barely, stan a kolíky?“

I: „To je do kempu!“

P: „Aha.“

A policajt si vše poctivě zapsal a kamsi telefo-
nuje. . .

Podařilo se nám s Tonym nepozorovaně
proniknout ke státní hranici s Polskem a na-
malovat u ní čtyři yellowstony. Vracíme se zpět
– celí od barvy, v ruce igelitku s mapami. Zrov-
na, když se dotkneme dveří auta, vyřítí se ze
zatáčky terénní vůz pohraniční policie a z něj
vyskáčou dva hoši ostří jako břitva:

P: „Tak co jste tam dělali pánové?“

I: „Tak nic, my tady fotíme bledule – opravdu,
podívejte se – kamarád má speciální foťák.“

P: „Aha, a co ty plechovky od žluté barvy?“

I: „To my jen tak, abysme nezabloudili.“

P: „Aha, a co ty mapy?“

I: „No právě, abysme nezabloudili.“

Na třetí kontrole bylo možno vidět tuto si-
tuaci: Žlutej yellowston a kolem dokola mno-
ho větších či menších volně pohozených šutrů.
Otočíš jeden a hle papír – zvoláš „Hurá, našel
jsem!“ Prdlačku, přečteš si pouze: „Tady to ne-
ní – hledej dál!“ Otočíš teda další a přečteš si:
„Tady taky ne!“ Třetí: „Čti Puchejř a zvítězíš!“
Čtvrtý – „Vytrvej,“ další: „Nevzdávej to,“ a dal-
ší: „Trpělivost otáčí šutry,“ „Chytrému napověz,
Bludiče kopni.“ Padesátý – „Cíl je na dosah.“
Konečně po stém otočení najdeš zprávu – v
ruštině ti T.O.D.Č. oznamuje, že další kontrola

je na Kobyle. To znamená buď po čáře 20 km a
nebo přes Polsko 8 km furt rovně. Volba všech
byla jasná – furt za nosem.

Pointou této zprávy ovšem byla právě ta
ruština. Celou dobu Bloudění jsme si s Tonym
představovali ty nasrané pohraničníky, jak otá-
čejí jeden šutr za druhým, aby se nakonec do-
zvěděli, že ti dva, co je chytili dole u auta, byli
opravdu ruští převaděči. A jak vyplynulo dále
z událostí, nebyli jsme daleko od pravdy. Je-
nomže ti tajní byli líní a místo nahoru na kopec
obešli jen ty pohraniční šutry u hranice, vše vy-
fotili a podali na nás trestní oznámení. Zde je
jeho část:

OKRESNÍ ÚŘAD PLZEŇ-JIH

REFERÁT VNITŘNÍCH VĚCÍ

PŘÍKAZ

*Pan Milan Pecl (zvaný Indy), narozen 1.10. 1969 je
vinen přestupkem na úseku ochrany a správy státních
hranic podle § 44 odst. 1, písm. a) přestupkového zákona,
kterého se dopustil dne 2.4. 1999 okolo 10:00 hod. v
oblasti zvané Raspenava mezi obcemi Zdoňov a Libna
tím, že poškodil nákresem dvou kulatých žlutých značek
v průměru cca 10 cm hraniční znak označující polskou
stranu.*

ODŮVODNĚNÍ

*Dne 22.9. 1999 bylo Okresnímu úřadu Plzeň-jih, správ-
nímu oddělení referátu vnitřních věcí doručeno oznámení
policie ČR, Oddělení pohraniční policie Teplice nad Metují
č.j. ORNA-34/SHTE-PR-99 k projednání přestupku, kte-
rého se měl dopustit pan Milan Pecl tím, že dne 2.4.
1999 v dopoledních hodinách nakreslil dvě žluté kulaté
značky na hraniční znak v místě zvaném Raspenava me-
zi obcemi Zdoňov a Libna, čímž znehodnotil tento hraniční
znak.*

*Na základě předloženého spisového materiálu be-
zesporu vyplynulo, že obviněný dne 2.10. 1999 jel splu s
přítelem p. Antonym do míst Vraních hor, kde značili cestu
putovního výletu pro své přátele. Při této činnosti ozna-
čil p. Pecl žlutými značkami též hraniční znak, čímž je
poškodil a dopustil se tak přestupku ve smyslu obvinění.
Námítka obviněného ohledně barvy, kterou použil s tím,
že je vodou rozpustná a při prvním dešti se smyje není
pravdivá. Balakryl je barva vodou ředitelná, po zaschnutí
je však nesmyvatelná.*

*Přestupku na úseku ochrany a správy státních hranic
dle § 44 odst. 1, písm. a) zák. o přestupcích se dopustí*

ten, kdo úmyslně zničí nebo poškodí nebo neoprávněně přemístí menší odstraní hraniční znak nebo výstražnou tabuli vyznačující státní hranici nebo hraniční pásmo. Za tento přestupek lze uložit pokutu do výše 5000 Kč.

POUČENÍ

Proti tomuto příkazu lze podat odpor do 15 dnů od jeho doručení k Referátu vnitřních věcí okresního úřadu Plzeň-jih, který příkaz vydal.

Ing. Vladimír Čihák
vedoucí referátu vnitřních věcí

Poznámka redakce:

Bylo přepsáno doslova (včetně chyb).

Poznámka šéfredaktora:

Kecaj – Balakryl je barva smývatelná – každý, kdo byl v Bledných skalách, to ví!

Zajímavý je ten vedoucí – nějakého Čiháka známe, ale u nás se mu říká Chemik. Že by příbuzný?

A odvolání znělo ani nějak takhle: „Já opravdu nevím, slavný soude, kdo to tam nakreslil. Po nás tam prošlo asi 80 lidí a všichni měli s sebou barvu. Takže mi to dokažte!“ A asi o měsíc později přišlo rozhodnutí, že se případ odkládá do proštření. Tzn. asi na věčné časy.

★

Nadšení lidiček, když jim byl oznámen cíl jejich cesty – Teplice n./M. neznalo mezí. Opět tou samou tratí jako loni, no to je rána pod pás. Většina z nich odložila nepotřebné mapy Čech a Moravy do odpadků a pochopila, že teď už je pozdě shánět jiné. Dostali však naše – lepší. Vynechána byla pouze maličkost – státní hranice.

Všude kolem bujelo jaro, kvetly bledule, zelenala se tráva a svítilo sluníčko. Teplíčko, pohodíčka – jen Ádr nezklamal. Vše zamrzlé, metr sněhu, skalní město se nechalo projít pouze po čtyřech a nebo s mačkami. Pěkné noční vyhlídky.

Čekáme na příjezd vlaku. Otevřely se dveře, ještě za jízdy z nich vyskočil kluk v amerických maskáčích, na obličej černo zelené maskování, s lehkým batohem na zádech a s naší mapou v ruce. Tu otočil, podíval se na ni a s výkřikem „Zvítězím!“ zmizel ve tmě. Bohužel směr Polsko. Již jsme ho nikdy neviděli.

Největší šok nás ale postihl až na místě – teprve tam jsme zjistili, že cíl Bloudění – zřícenina hradu Břečštejn – zvaná též Hrádeček, je totožná s oním Hrádečkem známým z televize coby sídlo prezidenta a Dášanky. Údajně zde měl právě být. A jak následoval sled času – průserů a omylů – tak se potvrdilo, že taky byl. No, ale co s tím dělat, přece nemůžeme dělat oheň T.O.D.Č. Havlovi 50 metrů od chalupy. No můžeme, ale asi by se to nesetkalo s pochopením těch v neprůstřelných vestách a se samopaly. A až by mu pochodovala ta zubožená sběř, co by se ochranky ptala na každou blbost – to by byl rachot. A tak posouváme cíl o dva kilometry na hrádek Vlčice, kterej tam vlastně ani nebyl. Teda až na ten příkop.

Dojeli jsme žlutým ďáblem až k vratům Havlovy chalupy. Woody vykouknul z okýnka a povídá: „Můžeme to tady nechat?“ Chlap v neprůstřelné vestě a škorpiónem v ruce na okamžik oněměl úžasem a zkameněl děsem. V protější asi 200 metrů vzdálené chalupě se cosi zablesklo – zřejmě skla dalekohledu s nitkovým křížem. Jsme tu pěkně na ráně. „Ne,“ zní velitelský tón. Znělo to tak, jako když dostanete ultimatum: „Počítám do pěti a střílím – čtyři, pět.“ Smykem otáčím vůz a mizíme z kopce dolů. Po kilometru zabočujeme na lesní cestu. Právě včas. Těsně poté po silnici projíždí neoznačený vůz se zapnutým majákem. Zřejmě posily.

Pěšky a skrytě, jak indiáni na válečné stezce, jak partyzáni k německému muničáku – tak se plížíme s Woodym umístit zprávu na Břečštejn. Co kdyby přece jen někdo dorazil... A tak tam místo ohně zbyly jen cedule: „Jsme na Vlčici.“

Z výpovědi některých Bludičů, když je chytli: „A to je normální chodit tady po lese v noci s batohem?“

„A to je normální chodit tady se samopalem a v neprůstřelné vestě?“

★

Ano – již odcházejí.

Tato památná věta, citovaná téměř u každého ohně, vznikla asi takto:

Jeden náš nejmenovaný kamarád se svojí squaw se vydali na výroční oheň T.O.D.Č.

A jelikož mohli až v sobotu, tak tedy večer dorazili přímo na Břečštejn. Neznámo jak pronikli obranným valem prezidentovy ochranky a nikým nezpozorováni se vyškrábali v noci na hrad. Protože naši zprávu nenašli, vydali se z kopce dolů, hledající příhodné místo na přespání.

Místo děje: neznámá zahrada s udržovaným anglickým trávníkem. Čas: okolo půlnoci. Začíná slabě pršet.

„Kdeže to budeme dnes spát, můj milovaný?“ „Zde se uložíme ke spánku, je zde sucho a pod tuto stříšku nezatéká. Vypadá to tu neobydleně, snad nás tedy nikdo nevyhodí.“

Ráno. Po anglickém trávníku přichází muž se dvěma boxery – jedním malým a druhým větším. Přichází rychle, oblečen v černém kompletu a neprůstřelné vestě, v ruce samopal. „Vstávat!“ „Co – co se děje?“ „Víte, že spíte na soukromém pozemku?“ „Ne – ne, prosím.“ „Okamžitě vypadněte!“ „Ano, prosím.“

Trampové sbalili a pomalu se chystají k odchodu. Muž se otočil k oknu, postavil se do pozoru a kamsi do otevřeného okna pronesl: „Ano, pane prezidente, už odcházejí.“

★

A nyní k dalšímu, asi největšímu průseru Bloudění. Nežli napíšu první řádku, tak – kamarádi, my jsme opravdu, ale opravdu nevěděli, že těch bungrů bude na těch dvou kilometrech čtverečních tolik – prý to někdo počítal a vyšlo mu okolo 150.

To jsme tedy nevěděli. No, ale byla to ohromná sranda, ne? Určitě si to někdy rádi zopakujete. Živě si to dokážu představit, jak nadáváte a nevíte co kde.

Takže – úmysl byl asi takovej: „Najděte v prostoru kilometr krát dva bungr č. 13, který označíme žlutým yellowstonem a kde je zpráva.“ To, že ty velké pevnosti budou značené to byla náhoda – to jsme nevěděli. Čekali jsme tak třicet ropíků. Takže – jeden náhodně vybereme a označíme. Což se také stalo. Ale mapy kecaj. Dle vyprávění teď již víme, že těch ropíků bylo víc a že se hledaly pouze ty velké pevnosti. No co dodat, prostě průser.

●

Ovšem určitě Vás potěšil strom „Lahváčovník“ na Kobyle Góre. Ostatně dalo by se to posuzovat coby nezákonné pašování alkoholu přes hranice. Kdo přišel včas, česal. Kdo ne, pouze luštil.

●

Bloudění dopadlo celkem dobře. Jako první dorazil Hynek se svým bendžem. Tedy spíš bendžo s Hynkem. A nedlouho po nich supící Seyček vykřikující do vzduchu něco o tisících betonových nesmyslech. A s ním celá banda ochotná nás jako vždy lynčovat.

8.ročník Boletice

aneb E.T. se vrátil a není sám

Bác ho – opět přišly Velikonoce a s nimi i tradiční Bloudění T.O. Dobrých činů.

Tentokrát byly skupinky Bludičů rozděleny do dvou bloků agentů NATO a Varšavské smlouvy. Jejich úkolem bylo nalezení tajných zpráv na celkem sedmi místech v nepřehledném Boletickém vojenském prostoru a přilehlém okolí. S pomocí těchto získaných informací se mělo zabránit invazi mimozemšťanů. Tento úkol však agentům výrazně ztěžovala i zhoršující se mezinárodní situace, a tak hned druhý den (sobota) vypukla válka i mezi nimi. K válčení posloužily stříkací pistole všeho druhu a voda obarvená červeným (KGB) nebo modrým (CIA) potravinářským barvivem.

Místo pátečního setkání Bludičů bylo pod sochou Jana Žižky z Trocnova a jeho koněm na Vítkově. Potom následovala dlouhá cesta až do Kájova za Českým Krumlovem, kde byl proveden půlnoční výsadek. (Organizátoři akce děkují ČD za připojení vagonu k motoráčku na trase České Budějovice – Kájov.) Byly rozdány legitimace, zašifrované zprávy, šifrovací mřížka, barvivo. . .

. . . po vyluštění první zprávy náš tým ve složení agent Indy (sekce Plzeň), agentka Waki (sekce Brno) a já (sekce Praha) vyrazila temnou nocí k bodu č. 1, kterým se ukázal být kopeček s hradištěm Raziberkem na svém vrcholu. „Styčný důstojník pro vyzvedávání zpráv“ Indy byl vyslán, aby prozkoumal údajné místo ukrytí zprávy, zatímco zbytek skupiny seděl na okraji pole a ohromně se bavil sledováním blikajících baterek po všech možných výšínách v okolí.

Námi vybraný vrchol byl ten pravý, a tak po chvíli luštění jsme znali další cíl – Holý vrch v prostoru Boletice. Po překročení jeho hranice byl poblíž ustřelené věže z tanku T-34 proveden noční odpočinek. Ráno se razilo dál. Asi po kilometru chůze jsme minuli několik spících kolegů a začali se pracně šplhat vzhůru do kopce. Náš odhad byl mylný, ale i tak byl rozhled z Kraví hory (880 m) dost dobrý a skály těsně pod vrcholkem rovněž stojí za shlédnutí.

Omyl byl další půlhodinkou pochodu napraven a před skutečným Holým vrchem (801 m) byl opět vyslán styčný důstojník z plzeňské sekce, který na vrcholku našel pomník padlého

agenta, šifrovanou zprávu a oznámení o vypuknutí války. Hned si to proto cvičně rozděl s jinou skupinou, kterou na tomto fleku našel, bohužel se jednalo o jeho utajené kolegy z plzeňské sekce KGB a než se na tento omyl přišlo, tak nám Indy výrazně zčervenel od hlavy až k patě. Rozšifrovaná zpráva z tohoto místa jasně říkala – „Mrtvá schránka, kaplička SZ.“ A nastalo víc jak sedmihodinové „severozápadní“ šílené hledání v úmorném vedru, lezení přes příkopy, bažiny, bunkry, hady, zvědavé dozorcí důstojníky, nevrle aktivní starce a. . . a nic.

Přestože se z nás stali znalci všech kapliček v širokém dalekém okolí – zprávu jsme nenašli. Bohužel k patřičnému posunutí šifrovací mřížky a upřesnění směru došlo až ve chvíli, kdy jsme byli docela „vodepsaný“, a tak další cestu risknul jen Indy a my zůstali v jedné osvěžovně v obci Chvalšiny, kde se k nám přidali agenti dalších tří skupin.

Agent Indy nakonec obhájil čest týmu a do cíle po dvou dnech došel. Ale to už jsme dávno šlapali Blanským lesem kamsi na sever.

**Hlášení sepsal agent Vladimír Syroježkin
č. X-58, krycí jméno TONY**

*

Několik dalších historek a zajímavostí (vyprávění z davu):

„Jó, celé to bylo skvělé, jenom by mne zajímalo, kteří samurajové zabušili na bránu toho zatraceného kasína. To jste neviděli ten tanec. Ty zatracené belgičtí paragáni, co to tam měli ten tejden pronajaté, se vyrojili jak vosy a začali nás po tom rozstříleném výcvikáči nahánět v džípech.“

•

„A tak se tedy řítím na pahorek, proti mně Indy a začal po mě pálit. Teprve po dvaceti minutách, když nám došla voda, jsme zjistili, že pálíme do vlastních řad.“

•

„Šlapu si to temným lesem rovnou za nosem po lesní cestě. Když vtom proti mně funí do kopce jezevec – opravdovej – jak z pohádky. A ne a ne uhnout. Když doběhnul tak na pět metrů, zastavil se a vycenil sosák. Koukám na něj, on na mě a oba vyplašení. Nakonec jsem zařval „Uхни vole!“ No a nekecám, on uhnul. Ještě štěstí, že jezevci neumí mluvit.“

•

„No, proč jsme vlastně zabloudili? No, protože nás teprve po pěti hodinách hledání kapličky

SZ napadlo otočit mřížkou a doluštit tu zbylou část – od Příčníku.“

„Vystupujeme v zastávce Kájov. Okamžitě – první věc, která mi blejskla do očí – byla na zdi zastávky vylepená papírová speciálka Boletic (části) a kolem ní pár lidiček, kteří zřejmě byli na Bloudění poprvé. Ovšem než jsem se dostal k mapě, abych si něco opsal, tak se tam přirítily Dobré činy v čele s Indym a Tonym a s výkřikem „Zvítězíme za každou cenu!“ servaly mapu ze zdi a zmizeli ve tmě. Dle vyprávění starších to prý nebylo poprvé.“ (A ani naposledy – pozn. T.O.D.Č.)

Skloňování podle T.O.D.Č.:

- 1.pád Kdo,co
Naši kamarádi Dobré činy
- 2.pád Koho čeho
Bez Dobrých činů nelze žít
- 3.pád Komu, čemu
Děkujeme Dobrým činům
- 4.pád Koho,co
Oslavujeme Dobré činy
- 5.pád Voláme
Věčná sláva Dobrým činům
- 6.pád O kom, o čem
O Dobrých činech jen dobře
- 7.pád S kým, čím
S Dobrymi činy na věčné časy a nikdy jinak!

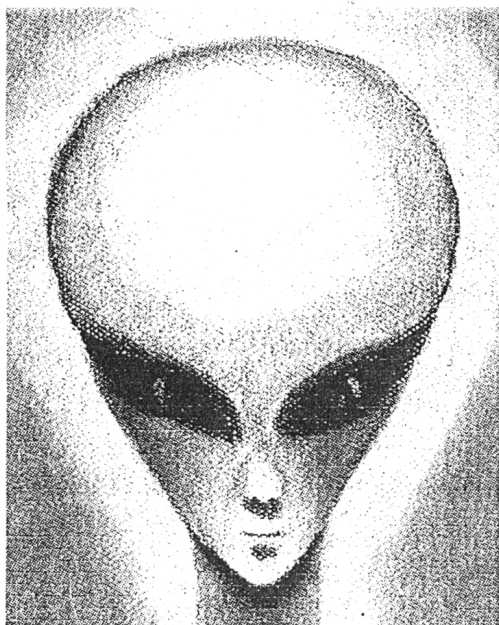
T.O.D.Č. uvádí akční horor

8. BLOUDĚNÍ

aneb E.T. se vrátil a není sám

Jen vy můžete zachránit lidstvo...

V hlavních rolích: T.O.D.Č., E.T. a jeho parta
a vy v rolích neohrožených agentů

Scénář: Chemik
Režie: Blue-Woody
České znění připravilo filmové
studio Barrandov

Sraz agentů je v Praze
21. dubna 2000
do 18.30 hodin
pod koněm Jana Žižky
z Trocnova
na vrchu Vítkově.

S sebou:

- běžná výbava bludiče (buzola či kompas, KPZ a podobně)
- rusko-český slovník, anglicko-český slovník
- stříkací pistole
- červené a modré potravinářské barvivo
- převlek agenta
- potvrzení o tom, že se akce zúčastňujete na vlastní nebezpečí
- kyblíček na nervy
- pozitivní smýšlení o T.O.D.Č.
- 300 Kč na dopravu

Akce je středně náročná!

9.ročník Šumava

aneb

„Chtěl jsem se hejbat, ale nešlo to!“

aneb

„Není důležité zvítězit, ale přežít. . .“

„Pánové, asi jste si zadělali na popularitu. O tomhle se bude u ohňů vyprávět ještě za deset let,“ pronesl letošní vítěz Bloudění poté, co se v neděli, asi po čtyřiceti osmi hodinách pochodu, dokulhal do cíle. Tiše jsme mu dali za pravdu a s obavou očekávali setkání s dalšími padesáti sedmi Bloudiči.

Ale pěkně popořadě. Letošní, již deváté Bloudění pořádané T.O. Dobré činy, začalo docela nevinně, a to před synagogou v Jeruzalémské ulici v Praze u hlavního nádraží. Je pravdou, že strážci této svatyně po čase při pohledu na vzrůstající dav Bloudičů drobet znejistěli, ale jistě byli uklidněni sborovým zpěvem mantry „Óm mani padme húm,“ kdy jsme se dovolávali přízně velkého Buddha. Podle zvadla v podobě světoznámého deníku (Tibet Daily Telegraph) se Bloudění odehrávalo v himalájské oblasti, kterou v našem případě nahradila Šumava. Rosničkáři na Velikonoce slibovali spoustu zajímavých „mňamek“ a bohužel se nemýlili. Každý z účastníků dostal od Bubliny vkusnou jízdenku, která měla u štíplístků ohromný úspěch. Jeden z nich jich dokonce pár procvakl, než s údivem zjistil, co to vlastně drží v ruce. Při přejezdu Brd jsme se dostali do první pořádné chumelenice a všem začínalo být ledacos jasné. V Železné Rudě a ve Špičáku, tedy ve stanicích, kde byly skupinky Bloudičů vysazovány s upravenou mapou a šifrou, byl sníh a zima. Po předchozí jarní předešle, kdy člověk na vandru chodil už jen v košili, to bylo docela nepříjemné překvápko a podraz od matičky přírody. Když se postavy Bloudičů postupně rozplynuly v páteční tmě a my s Indym a Waki osaměli, dostal jsem nepříjemný pocit. Začalo sněžit. Ještě klika, že v tu chvíli jsme netušili, že bude sněžit až do neděle, vše zpestřené větrem, nočními mrazy a dalšími šumavskými vymoženostmi, které by od tohoto pohoří člověk očekával spíše v lednu.

V neděli v noci jsme seděli v cíli a doufali, že alespoň někdo dojde. Trochu jsme se uklidňovali tím, že po padesáti pěti kilometrech pochodu (v tom lepším případě) za tohoto počasí

a přes zaručeně nejvyšší šumavské vrcholky, které měly na našich upravených mapách výstižná krycí jména jako K2, Annapurna, Mont Everest a další, nikdo už nebude mít sílu nám rozbít tlamičky. Záchranná výprava alespoň odlapila tři Bloudiče a dovezla je do cíle – asi aby nám tam nebylo smutno. Jeden z nich byl i autorem věty, která je uvedena v podtitulku. Teprve hodinu před půlnocí přišel první Bloudič, a tím byl Dudlík z Plzně. Prokrel nás pohledem a úhledně se seskládal u ohně. Na vegána to byl docela úspěch. Tu noc byl jediný. Až v pondělí dorazilo dalších asi deset Bloudičů. A to bylo vše. Je fakt, že na nádraží a ve vlaku jsem občas spatřil nějakou tu vztyčenou pěst, ale jinak jsem byl klidný, neboť tento spolek kulhajících „Meresjevů“ mě opravdu nemohl dohnat.

TONY, Avalon

Oficiální komuniké T.O. Dobré činy
Uvědomujeme si, že letošní 9. Bloudění bylo náročné, a to jak počasím, tak i délkou a náročností trasy. Proto vše hodláme odčinit a desátého Bloudění se účastníme coby Bloudiči – a dobře nám tak.

CHEMIK, INDY, TONY and co.

Z výpovědí přeživších osob (Hříbek a spol.):

„Jsme v Himalájích, tož musíme na Mt. Everest,“ a zmizeli ve sněhové vánici. Nutno uznat, že byli úspěšní – Mt. Everest skutečně dobyli – ovšem zpráva tam nebyla, neb jak T.O.D.Č. správně předpokládali: „A sem to schválně nedáme, zmateme tím většinu Bloudičů.“ (Pozn. T.O.D.Č.: Chudák Jyrry, co šel s Hříbkem.)

•
„Nejkrásnější vám byl pohled na Permoníka – všichni v těžké obuvi, von v teniskách – hrdina!“ „Jo, hrdina, u nás tomu říkáme jinak!“ „Jo, to je pravda. Ale byl to úchvatnej pohled, jak s písni na rtech „Neposlušné tenisky já mám“ zmizel v metrových závějích.“ O pár hodin později: „Nedělejte dlouhý kroky, vy sloni, to se vám to šlape, když máte gore-texy.“ „Ty, Permone, víš jakej je rozdíl mezi tvejma teniskama a mýma botama?“ „???“ „Teď už žádnej.“

•
Slyšel jsem od Lišáka o trempovi, kterého chytili v Tatranském národním parku. Ochranáři ani tak nevadilo, že táboří v národním parku, jako spíš to, že si peče sviště na koso dřevině. A ten ochránář ho nechal toho sviště klidně dopéct – takový to byl frajer. Ale to vůbec

nic není proti tomu, co provedla nechvalně známá dvojka z Plzně – Věrka s Helenou. Vyjely si se svěřenýma skautíkama do Národního parku Šumava a přes všechna varování organizátorů – skvělých T.O.D.Č. – se klidně uvelebily na verandičce ochránářské boudy v první zóně v nejchráněnější rezervaci na břehu Prášilského jezera. No, pro pět lidí to místo 2 x 2,5 m nebylo nic moc. Představte si zděšení toho jediného ochránáře, který to tam přišel ráno zkontrolovat. Probudil je slovy: „To snad nemyslíte vážně, pánové. Tak vstáváme!“ Když se ze spacáků vyhrabaly 3 holky a poté dva mladíci, už se nezmohl na nic a po uvolnění dveří zapadl dovnitř a ven již nevyšel.

•
„Chtěl jsem ten potůček přeskocit, ale uvědomil jsem si, že pět metrů do dálky neskáču. Ovšem, to už jsem byl ve vzduchu.“

•
Dudlík a spol. v hospodě v Káthmandů. Jeho kamarád si objednává něco k snědku: „Já bych si dal spíš řízek, ale tady kamarád je vegetarián, tak mi přineste zeleninovou polívku.“

•
„Na tej K2 ta zpráva skutečně byla, ale nejprve jsme museli odházet tu sněhovou závěj, abysme zjistili, kdeže je ten yellowstone. A nahoru na Annapurnu, tam už byla vyšlapaná dálnice. A stejně jsme se sešli dole v Káthmandů. Prostě Tibet.“

•
„My čekali jaro, a ono fakt přišlo. . .“

(Pozn. redakce -, ale až měsíc po Bloudění)

•
Štěstí přeje odvážným! (T.O.D.Č. – dobře jim tak)

•
Kdyby ti všichni Bludiči věděli, že zatímco se trmáceli v závějích a mrzli v Tibetu, tak my, T.O.D.Č., jsme se hřáli v sousedním Bhútánu (konkrétně v Propan-Bhútán) a ze skaliska pozorovali tu sněhovou vánici řádící v dáli nad Tibetem. A protože bylo chladněji, odskočili jsme si do blízké hospůdky ke krbu na čaj a klobásky. Sorry.

•
Taktéž jsme zažili tu vánici, co přišla z Tibetu, když jsme jeli ze Sušice z nádraží. Náhle se setmělo. No, co rozsvítil jsem světla. Dálkové. Houby platné. Sněžilo tak hustě, že sníh padal

rovnou v koulích. Do hospůdky jsme přišli za sněhuláky.

★

A nyní z korespondence před 9. Blouděním – aneb Internetoví démoni v akci

Šemík: Pokud byste někdo hodlal vyrazit na Bloudění tak zvadlo je k nalezení na mých stránkách.

Tomáš: Nevím přesně, o co jde. Nějaká akce? Kdy? To je ta každoroční turistika?

Standa: Vysvětloval to Indy včera v „Hifáči“. Prostě někam přijedeš, vyloží tě z vlaku, dostaneš jen nějak předběžně naznačenou mapu, (nebo ani to ne ?) a půjdeš po trase. Mělo by to být asi třicet km (snad nebude metr sněhu). Je to až někdy za čtrnáct dní...

Věra: Jo jo, to je přesně ta příma akce, kdy Tě vyhodí o půlnoci z vlaku neznámo kde, dostaneš do ruky slepou mapu a třeba kvíz, kde se po vyřešení dozvíš, kam máš jít dál... Pak už jen buzolu a jdi. Akce středně náročná na tři dni. Jeli byste?

Tomáš: Moc se mi to líbí. Asi jo. A taky, aby jsme tam někoho znali. Co mám pro to udělat, kromě koupi busoly, zásob a kompletace vybavení?

Standa: Zatím bychom jeli (ze známých) asi já + Saša, Věrka + Dušan (ještě o tom neví), pak vy, jestli chcete...

Tomáš: Mohlo by to být dobré. Udělal bych si takové ty černé pruhy na obličej, abych nebyl vidět. Navíc se asi neztratím, to pokrytí Paegasem je už docela hustý.

Standa: No – píšou tam, že telefon máš nechat doma (o GPSce, popř. notebooku s Nokia CardPhone pro přístup na Internet odkudoliv a kdykoliv ani nemluvě ;)

Tomáš: No to je pěkný, právě jsem se dověděl, že mám mít informace o Tibetu a mapu k Dalajlámovi.

Šemík: Neměla by to být spíš informace o Dalajlámovi a mapa Tibetu? A pak taky Tibetskou knihu mrtvých, stranu 156 - 157

Tomáš: To doma nemám. Mám jen nějaké Koktejly, speciál Lidé a země o Tibetu, knihu Himalájské dobrodružství, a Knihu Života (o Ježíšovi) :) Sežene se to v knihovně nebo na internetu? A nebo půjčíte mi to někdo (jde jen o dvě stránky).

Šemík: No, řekl bych, že to stejně skoro nikdo nebude mít. A jinak je na zvadle psáno, že je to možno vyměnit za medovinu.

Tomáš: Prý to má být docela dost km.

Standa: Přinejhorším „někam“ dojdeme, kde počkáme na vlak s tím, že jsme „nevyhráli“. Což?

Dušan: Pokud tam už budu, tak (jak znám Věrku) něco takového nepadá v úvahu. Takže se jako obvykle ve dne v noci v blátě dešti budeme honit v nějakém vojenském prostoru v průběhu společného cvičení vojsk států Varšavské smlouvy.

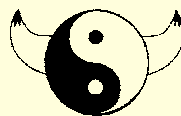
Šemík: Tentokrát to nemá být ve vojenském prostoru, ale v národním parku. Takže nás nebudou honit vojáci, ale maximálně ochránáři spolu s policií. Hele, ty už jsi byl na Bloudění, když píšeš „jako obvykle ve dne v noci v blátě dešti“, anebo jsi byl jenom na nějakém vandru s Indym?

Standa: V noci bych se asi nikam nehonil, neb v noci není vidět ;-) A Varšavská smlouva už je zrušená ;-) Možná (abychom se my, věci neznalí pak nedivili) by bylo dobré, aby někdo ze zkušenějších (Helenka?) o celé věci pravdivě informoval s tím, že jakékoliv zkreslování či zatajování údajů může být použito proti ní...

Helenka: Dobrá tedy: Byla jsem vyzvána, abych se taky vyjádřila. Popíšu vám tedy moje jediné Bloudění: Z vlaku nás vyhodili v pátek ve 23 h spolu s Hříbkem a dalšími nešťastníky. Zjistili jsme, že se ještě ani nenacházíme na mapě. Na první kontrolu jsme došli asi v 1:30 ráno. Hledali jsme do 9:30, kdy se zde již shromáždilo dalších 60 účastníků této akce. Pak někdo našel zprávu (zcela neoznačenou) úplně náhodou našel. Terén byly pískovcové bloky 10x10x10m (u sebe a přeskakovaly se horem). Na dalších podobných kontrolách se lidé roztrosili. Do cíle jsme dorazili hnání motivací po 4 hodinách spánku (celkem za 2 dny) v neděli ve 12:30 jako první. Nevím, kolik měřila trasa vzdušnou čarou, ale my jsme nachodili 73 a dalších 20 km jsme jeli vlakem. Takže Bloudění zdar! Ahoj Helena

A po tomto posledním příspěvku skoro všichni zůstali doma...

Tibet Daily Telegraph

Yetti zima? Je, ty vole!

9. ročník Bloudění je tady!

SRAZ JE V PÁTEK 13. 4. 2001 V 16.40 V JERUZALÉMSKÉ ul.
(pod hlavním nádražím směr Jindřišská)
před ŽIDOVSKOU SYNAGOGOU

Akce je středně náročná

A co na to pořadatelé?

Dle trampské agentury TASS Brádo se známi škádci z iramské osady Dobrých činů nechali slyšet:

Chemik: Tentokrát to bude procházka růžovým sadem. Není to moc dlouhé ani těžké. Navíc - pamatovali jsme i na některé naše "kamarády", takže tu máme vyčleněnou i speciální skupinu XQ7bž. Přece nemůžou dojit všichni, že?

Indy: Plně souhlasím s Chemikem. Navíc je celá akce řízena z "centra" šestého patra. Na přípravu jsme obětivali celé čtyři víkendy a našlapali moc kilometrů. Jenom bychom uvítali, kdybyste doma nechali mobilní telefony (stejně tam není signál). Aha gépésku a ostatní speciálky (zejména Krkonos). Kamarádi, mapy vám dáme vlastně! Vopravdu - hrajte fíť!

Tony: Ono vás to v tom Tibetu po sedmi letech přestane bavit.

Blue Woody: 翁越松

CO S SEBOU!

- fotku Dalajlámy
- mapu Tibetu
- Adresu čínské velvyslanectví v Praze
- Tibetskou knihu mrtvých (nebo alespoň str. 156 - 157)
- Láhev medoviny (nejlépe Šárky)

VYMĚNÍME ZA LÁHEV MEDOVINY!

- fotku Dalajlámy
- mapu Tibetu
- Adresu čínské velvyslanectví v Praze
- Tibetskou knihu mrtvých (str. 156 - 157)

T. O. D. Č.

Ptáme se Dalajlámy

- Vaše svatosti, mohli byste nám říct něco bližšího o vašem záměru kandidovat na šerifa T. O. Dobrých Činů?
- Óm
- Myslíte si, že pořádat Bloudění v Tibetu je dobrý nápad?
- Óm, Áum
- Prozdívejte nám mantru na karma chlupatých zubů?
- Óm
- Chci něco sdělit našim čtenářům?
- ě

Děkuji za rozhovor

Tony

LAST MINUTE
Poznávací zájezd
- letecky s polopenzí
- po starých buddhistických
památkách.
Děti do 6-ti let zdarma,
majitelé bazuk sleva 50 %
CK TALIBAN
Mudžahedinů 87/13
Kábul

Výhradní práva na exkluzivní reportáž z Bloudění po Tibetu získal díky předem nespůlným slibům a sladkým řečičkám nechvalně proslulý bulvární plátek **PUCHEJŘ**.

*** Tisk: Svořila skvělá redakce DOBRÝCH ČINŮ: Colgate Chemik, 7. patro Indy, ***
*** Blue Woody 翁越松, věčná Trampská Socka Tony a Waki taky. ***
*** Stáli spolupracovníci: Anče, Kuba, Hajnej ***

10.ročník

???

aneb Benefiční vandr Jana Nedvěda

Místo akce – předem neznámé

Datum konání – Velikonoce roku 2002 (29.3.-1.4.)

Místo srazu – 29. března v 16:30 u kašny na třetím nádvoří Pražského hradu

Organizátor – neznámý, ale určitě pomstychtivý

Obětní beránci – zúčastnění, zejména členové T.O.D.Č. organizující minulé Bloudění

Speciální skupina – QY7BŽ – speciální výsadkové komando začínající na druhém konci republiky, než ostatní zúčastnění – Tony, Indy, Chemik, Dudlák

Doslov

Některá místa, události a jména nemusí souhlasit se skutečností. Snažili jsme se však co nejdříve zachytit historky odposlechnuté u ohňů, ve vlaku či na cestě, po hospodách a nádražních čekárnách, či na slezinách.

Vy, kdož jste se ve vyprávění poznali – neotravujte nás, nemá to cenu

Vy, kdož víte své – mlčte

Vy, kdož nevíte – nekamenujte nás

A vy ostatní – přijedte příště